

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 26 Δεκεμβρίου 1858.

Ἄριθ. 24

ΟΘΕΛΛΟΣ

ΗΤΟΙ

Ο ΜΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

(Συνέχεια Πράξης Δ΄. Σκην. Β΄)

ΔΥΣ. Δικαίως πάσχω ταῦτα, δικαιοτάτα. Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ διαγωγή μου ὥστε νὰ παράσχη αὐτῷ τὴν ἐλαχίστην λαβὴν κατηγορίας;

(Ἐπανίρχεται ἡ Αἰμιλία.)

ΙΑΓ. Τί ἐπιθυμεῖτε δέσποινά μου; πῶς ἔχετε;

ΔΥΣ. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸ εἶπω. Οἱ ἀνατρέφοντες νήπια ἐπιπλήττουσιν αὐτὰ διὰ τρόπον ἡπίου, καὶ διὰ ποινῶν ἐλαφρῶν, καὶ αὐτὸς ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ, ἐπειδὴ σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶμαι νήπιον πρὸς ἐπιπλήξιν.

ΙΑΓ. Τί συμβαίνει, κυρία μου;

ΑΙΜ. Φεῦ! Ἰάγε, ὁ αὐθέντης τόσον τὴν ἐξύβρισε, τοιοῦτους περιφρονητικὰς καὶ ἀτιμωτικὰς λόγους ἐξήμισε κατ' αὐτῆς, ὅποιους οὐδεμία ψυχὴ ἐνάρετος δύναται νὰ ὑποφέρῃ.

ΔΥΣ. Μοὶ ἀρμόζουσι ταῦτα, Ἰάγε;

ΙΑΓ. Ποία;

ΑΙΜ. Τὴν ὠνόμασεν ἄτιμον! Ὁ μεθυσμένος

ἐπαίτης δὲν ἤθελε προστρίψει τοιαύτας ὕβρεις εἰς τὴν σύζυγόν του.

ΙΑΓ. Καὶ διὰ τί;

ΔΥΣ. Δὲν γνωρίζω, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν εἶμαι τοιαύτη.

ΙΑΓ. Τί σὰς ὀνομάζει, ὠραία κυρία μου;

ΔΥΣ. Ἐκεῖνο τὸ ὄποῖον σὰς λέγει ἡ σύζυγός σας ὅτι μοὶ εἶπεν ὁ αὐθέντης μου (Κλαίει).

ΙΑΓ. Μὴ κλαίης, μὴ κλαίης. Ὡ τῆς δυστυχίας!

ΑΙΜ. Ἀπέββ' ἔψε τοιαύτας καὶ τοσαύτας εὐγενεῖς προτάσεις γάμου, καὶ ἐγκατέλιπε γονεῖς, πατρίδα καὶ φίλους διὰ νὰ ὀνομασθῇ ἄτιμος; Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ κλαύσῃ;

ΔΥΣ. Ἡ μαύρη μου μοῖρα τὸ εἶχε.

ΙΑΓ. Ἄ! τὸν ἀπονενομημένον! Πῶς τοῦ κατέβη αὐτὴ ἡ τρέλλα;

ΔΥΣ. Κύριος οἶδε.

ΑΙΜ. Ἀνάθεμά με δὲν τοῦ ἐφύσησεν εἰς τὸ μυαλὸν τὴν συκοφαντίαν ταύτην κανεῖς θεοκατάρτος κακοῦργος, ἀχρεῖος ἀπατεῶν, δόλιος τυχοδιώκτης θηρεύων ὑποῦργημα. Νὰ μὴ ζήσω ἂν δὲν ἔχῃ αὐτοῦ.

ΙΑΓ. Ἄπαγε! ὑπάρχει; τοιοῦτος ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον! ἀδύνατον.

ΔΥΣ. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ, ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

ΑΙΜ. Νὰ τὸν συγχωρήσῃ ἡ κρεμάλα! καὶ ὁ Ἄδης νὰ κατατρώγῃ τὰ ὅστα του! Διὰ τί τὰ τὴν ὀνομάσῃ ἄτιμον; Μὲ ποῖον συνομιλεῖ; Πεῦ; καὶ πῶς, καὶ πότε; καὶ ποῖα πιθανότης ὑπάρχει τούτου; Ὁ Μαῦρος ἀπῆλθαί ἐπιτόνιος καταχθονίου σοῦαφάντου, ὑπότινος χαμεροπεστάτου καὶ δυσωδεστάτου κακούργου.

—Ω Θεέ μου! εἶθε ν' ἀπεκάλυπτες τοὺς τοιοῦτους καὶ νὰ ἐδίδες ἀπὸ μίαν μάλιστα εἰς τὴν χεῖρα ἐκάστου τιμῆαν ἀνθρώπου, ἵνα μαστίξωσι τὸν κακοῦργον ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τῆς γῆς εἰς τὸ ἄλλο ἀπ' ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν!

ΑΙΜ. Νὰ τὸν πάρ' ἡ ὄργη, τὸν κακορίζικον. Κἀνὲν τοιοῦτον ἀξιώσιμον ὑποκείμενον θὰ ἦτο κ' ἐκείνος ποῦ σ' ἔκαμε νὰ μὲ ὑποπτεύσης μὲ τὸν Μαῦρον καὶ φέρε τὰ μυκλά σου ἄνω κάτω.

ΙΑΓ. Τί ἐλαφρὴ ποῦ εἶσαι!

ΔΥΣ. Φίλε μου Ἰάγε, τί νὰ κάμω διὰ ν' ἀποκτήσω πάλιν τὴν ἀγάπην τοῦ αὐθέντου μου; Καλοκᾶγαθε φίλε, ὕπαγε εἰς αὐτὸν καὶ φώτισαί τον, διότι μὰ τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ ἀγνοῶ πῶς ἀπόλεσε τὴν εὐνοίαν του. Ἴδού σοι ὀρκίζομαι γονυπετῆς ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου (γονατίζε).

Ἐάν ποτε ἤμαρτον κατὰ τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ εἶτε διανοία εἶτε ἔργω, εἶτε διὰ τῆς ὁράσεως, καὶ ἐάν εἰσείτε δὲν τον ἀγαπῶ, καὶ δὲν ἠγάπων αὐτὸν καὶ θέλω ἀγαπᾶν αὐτὸν πάντοτε ἐκ βῆθους ψυχῆς νὰ μὴ ἴδω πλέον ἡμέραν εὐτυχίας ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ δυσμένεια δύναται νὰ ἐπιφέρῃ μεγάλας μεταβολάς, καὶ ἡ δυσμένεια αὐτοῦ δύναται νὰ καταστρέψῃ τὴν ζωὴν μου, ἀλλ' οὐδέποτε θέλει δυναθῆναι νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου. Δὲν δύναμαι νὰ προφέρω τὸ ὄνομα ἐταίρα, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀποδίδει, καὶ αἰσθάνομαι ἤδη ἀποστροφὴν πρὸς ἐμικτὴν διότι τὸ ἐπρόφρακ' ὅσον δὲ διὰ τὴν πρᾶξιν ἧτις ἤθελε μὲ καταστήσει ἐξίαν τοῦ τοιοῦτου ὀνόματος, οὐδ' ἄπαντες οἱ μάταιοι θεσπαστοὶ τῆς γῆς δὲν ἤθελον δύνασθαι νὰ μὲ καταπίσωσιν νὰ πράξω αὐτήν.

ΙΑΓ. Σὰς παρακαλῶ κυρία μου, ἡσυχάσατε. Φαίνεται ὅτι εἶναι θυμωμένος κατὰ συνέπειαν τῶν διατάξεων τῆς κυβερνήσεως, καὶ τὰ βάλλει μὲ ὀμᾶς.

ΔΥΣ. Εἶθε νὰ ἦναι ὡπως λέγετε.

ΙΑΓ. Σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

(Ἀκούονται σάλπιγγες.)

Ἀκούετ' ἢ μὴς προσκαλοῦσιν εἰς τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ μέγας ἀπεσταλμένος τῆς Βενετίας σὰς περιμένει. Εἰσέλθετε καὶ μὴ κλαίετε· τὰ πάντα διαρθρῶνται.

(Ἐξέρχονται Δυσδ. καὶ Αἰμ. εἰσέρχεται ὁ Ροδερίγος.)

Τί νέα Ροδερίγος;

ΡΟΔ. Μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν φέρεσθε δικαίως πρὸς ἐμέ.

ΙΑΓ. Πῶθ' ἐν τὸ συμπεραίνετε;

ΡΟΔ. Καθ' ἐκάστην ἐρευνῶσιν μηχανήματα διὰ νὰ μὲ ἐμπαίξῃ καὶ νὰ μὲ ξεφορτώσῃ, καὶ ὡς μοὶ φαίνεται, νὰ ἀπομακρύνῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ σκεπτοῦ μου, παρὰ νὰ μοὶ φέρῃ πλησίον αὐτοῦ· δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω τοῦτο, καὶ οὐδὲ ἔχω σκοπὸν νὰ χονεύσω ἐν ἡσυχίᾳ ὅτι ὑπέφερα ἤδη ὡς ἀνόητος!

ΙΑΓ. Θέλετε νὰ μ' ἀκούσῃτε Ροδερίγος;

ΡΟΔ. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἤδη ἤκουσα ἀρκετά·

διότι οἱ λόγοι σου οὐδεμίαν συγγένειαν ἔχουσιν μὲ τὰς πράξεις σου.

ΙΑΓ. Ἀδίκως μὲ κατηγορεῖτε.

ΡΟΔ. Δικαίως σὰς κατηγορῶ. Κατεδὲκνῃσα ὅλην τὴν παρουσίαν μου. Τὰ κοσμήματα τὰ ὅποια σοὶ ἔδωκα νὰ φέρῃς εἰς τὴν Δυσδαίμοναν ἤρουν νὰ διαφθεῖρωσι μίαν ἐστιᾶδα. Μοὶ εἶπες ὅτι τὰ ἐδέχθη, καὶ ὅτι ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μὲ ἴδῃ προσεγγῶς, καὶ νὰ γνωρισθῇ μετ' ἐμοῦ· ἀλλὰ ποῦ ταῦτα μέχρι τοῦδε;

ΙΑΓ. Ναί, ναί, ἐξικολουθεῖτε, πάγει καλά.

ΡΟΔ. Ναί, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐξικολουθῆσθε, καὶ δὲν πάγει καλά. Στὴ ζωὴ μου σοὺ λέγω εἶναι καταχθόνιον τοῦτο· καὶ ἤρχισα νὰ αἰσθάνομαι ὅτι ἔγινενα παίγιον τῆς πανουργίας σου.

ΙΑΓ. Λοιπὸν εἶπες ὅτι εἶγες νὰ εἶπῃς;

ΡΟΔ. Ὅχι, κύριε δὲν εἶπον ἄλλο ἢ ὅτι σκοπεύω νὰ κάμω.

ΙΑΓ. Ἄ, τώρα βλέπω ὅτι ἔχεις αἶμα στὰς φλέβας σου· καὶ ἀπὸ τοῦδε σὰς ὑπολήπτομαι πολλὴ περισότερον παρ' ἄλλοτα. Δός μοι τὴν χεῖρά σου, Ροδερίγος· συνελάθετε δικαιοτάτας ὑποψίας ἐναντίον μου, ἀλλὰ διαμαρτύρομαι ὅτι ἐπραξα πᾶν ὅτι ἠδύναμην εἰς προαγωγὴν τοῦ σκοποῦ σας.

ΡΟΔ. Τοῦτο δὲν φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων.

ΙΑΓ. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν φαίνεται, καὶ ἡ ὑπόψιά σας δὲν εἶναι ἀνευ κρίσεως εὐφυῆς ἀλλὰ φίλε μου Ροδερίγος, ἀν οὕτως ἔχεις ἐν ἐαυτῷ ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον νῦν ἔχω μερίζονα λόγον νὰ πιστεύσω ὅτις ἔχετε, — ἐνωῶ ἀπόφρασιν, τόλμην καὶ ἀνδρίαν, δείξον αὐτὸ ἀπόψε καὶ ἐάν τὴν νύκτα τῆς αὐρίου δὲν ἀπολαύσῃς τοῦ ποθουμένου, στήσόν μοι παγίδας καὶ ἀπόκοψόν με ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς διὰ τῶν βραχνιστικωτάτων μηχανῶν.

ΡΟΔ. Λοιπὸν τί εἶναι; τί συμβαίνει; Εἶναι ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ λογικοῦ, εἶναι κατορθωτὸν!

ΙΑΓ. Κύριέ μου ἤλθεν ἐπίτεδες ἀπεσταλμένοι ἐκ Βενετίας ἵνα ἐγκαταστήσῃ τὸν Κάσσιον εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ὁθέλλου.

ΡΟΔ. Εἶναι ἀληθές; λοιπὸν τότε ὁ Ὁθέλλος καὶ ἡ Δυσδαίμονα ἐπιστρέφουσι πάλιν εἰς Βενετίαν.

ΙΑΓ. Ὅχι φίλε μου, ἀπέρχεται εἰς Μαυριτανίαν, ἀπάγων μεθ' ἐκυτοῦ τὴν ὠραϊκὴν Δυσδαίμοναν, ἐκτὸς ἐάν ἡ ἐνταῦθα δεσμονή του παραταθῇ ὑπὸ προσκόμματος· τὸ δὲ μέγιστον πρόσκομμα ἤθελον εἶναι νὰ ἐκποιήσῃ τις τὸν Κάσσιον.

ΙΑΓ. Τί ἐννοεῖτε; πῶς νὰ τὸν ἐκποιήσῃ τις;

ΙΑΓ. Ἐννοῶ, νὰ τὸν καταστήσῃ τις ἀνίκανον τοῦ νὰ καθέξῃ τὴν θέσιν τοῦ Ὁθέλλου· ὅπερ ἐστὶ νὰ τοῦ διαβρῆξῃ τις τὸ κρῆνιον.

ΡΟΔ. Καὶ θέλεις νὰ πράξω ἐγὼ τὸ τοιοῦτον;

ΙΑΓ. Ναί, ἀν τολμᾷς νὰ ὠρελήσῃς καὶ ἱκανοποιήσῃς σεαυτὸν. Τὴν νύκτα ταύτην συνδειπνεῖ μετὰ τινος ἐταίρας, ὅπου θέλω ὑπάγει νὰ τὸν εὕρω. — Δὲν ἔλαβον, ἀκόμη τὴν ἀγγελίαν τῆς εὐτυχίας καὶ τιμῆς του. Ἐάν λοιπὸν παραφυλάξῃς τὴν ἀνα-

χώρησιν του ἐκεῖθεν (τὴν ὁποίαν θέλω κατορθῶσαι περὶ τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυκτα) δύνασαι νὰ τὸν φονεύσῃς ἐν ἀνέσει· καὶ ἐγὼ θέλω συνδράμει εἰς τὴν ἐπιχείρησίν σας, καὶ οὕτω τὸν φονεύομεν ἐξ ἡμισείας. Ἐλα, σπεῦσον, καὶ μὴ θαυμάζῃς δι' αὐτὸ, ἀλλὰ δεῦρο ἀκολούθει με· θέλω σὰς ἀποδείξει τὸν θάνατόν του τοσοῦτον ἀναγκαῖον, ὥστε θέλεις θεωρήσει σεαυτὸν ὑπόχρεον νὰ τὸν ἐξοντώσῃς. Ἡ ὥρα εἶναι ἤδη προχωρημένη, καὶ ἡ νύξ παρέρχεται ἔμπρός!

ΡΟΔ. Θέλω σὰς ἐρωτήσῃ περαιτέρω περὶ τοῦτου.

ΙΑΓ. Καὶ θέλετε εὐχαριστηθῆ.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ.

Ἄλλη τις αἶθουσα ἐν τῷ φρουρίῳ.

Εἰσέρχονται Λουδοβίκος, Δυσδαίμονα, Αἰμιλία, καὶ θεράποντες.

ΛΟΥΔ. Σὰς παρακαλῶ, κύριε, μὴ λάθητε περαιτέρω κόπον.

ΘΘΕΛΑ. Συγχωρήσατέ μοι, διότι ὁ περίκατος μὲ ὠρελεῖ.

ΛΟΥΔ. Κυρία μου σὰς εὐχομαι καλὴν νύκτα· εἶμαι ταπεινὸς καὶ εὐγνώμων δούλος σας.

ΔΥΣ. Εὐγενέστατε, ἡ παρουσία σας μᾶς τιμᾷ.

ΘΘΕΛΑ. Πέρασατε, κύριε (Σιγηλῶς) Ἄκουσον Δυσδαίμονα, ὕπαγε νὰ πλαγιασῇς, καὶ ἀπόπεμψον τὴν θεράπικινά σου· τώρα ἐρχομαι.

ΔΥΣ. Προθύμως αὐθέντα μου.

(Ἐξέρχονται Ὁθέλλ. Λουδ. καὶ θεράποντες.)

ΑΙΜ. Πῶς τὰ πάτε τώρα; φαίνεται γαληνιώτερος.

ΔΥΣ. Μοὶ λέγει ὅτι ἐπιστρέφει ἐντὸς ὀλίγου καὶ μὲ διέταξε νὰ πλαγιασῶ, καὶ νὰ σὰς ἀπομακρύνω.

ΑΙΜ. Νὰ μὲ ἀπομακρύνεται!

ΔΥΣ. Οὕτως ἐπρόσταξε, καὶ διὰ τοῦτο φίλη μου Αἰμιλία δός μοι τὴν νυκτερινὴν ἐνδυμασίαν μου καὶ ὑγίαινε. Δὲν πρέπει νὰ τὸν δυσχεραστήσωμεν.

ΑΙΜ. Ἐπεθόμουν νὰ μὴν τὸν εἶχετε ἰδεῖ ποτε!

ΔΥΣ. Ἐγὼ δὲν τὸ ἐπεθόμουν· διότι τὸν ἀγαπῶ τοσοῦτον ὥστε καὶ ἡ δυστροπία του, καὶ αἱ ἐπιπλήξεις του καὶ ἡ περιφρόνησις του (παρακαλῶ λύσε τὴν κόμην μου) μοὶ φαίνονται πλήρεις χάριτος.

ΑΙΜ. Ἐβλαβὴ τὰς σινδόνας τὰς ὁποίας μοὶ εἶπατε.

ΔΥΣ. Πάγει καλά. — Ὡ πατέρα μου! πόσον ἀνόητος καὶ τυρλῆ εἶναι ἡ διάνοιά μας! (Ἦρὸς τὸν Αἰμιλιαν) ἐάν ἀποθῆναι πρὶν σοῦ, παρακαλῶ νὰ μὲ σαθανώσῃς μὲ τὰς αὐτὰς ἐκείνας σινδόνας.

ΑΙΜ. Ἐλα, σιωπᾶτε, τί λόγια εἶν' αὐτά;

ΔΥΣ. Ἡ μήτηρ μου εἶχε θεράπειαν ὀνόματι Βαρβάραν· ἡ κόρη αὐτῆς ἠράσθη ἐνὸς νέου, ὅστις γινόμενος παράφρων τὴν ἐγκατέλιπε· ἡ δὲ νέα ἤξευρεν ἄσμά τι περὶ τῆς ἱεῖας· παλαιὸν μὲν ἀλλ' ἐκφράζον κάλλιστα τὸ πάθος καὶ τὴν δυστυχίαν της, τὸ ὅποιον ἔδουσα ἐξέπνευσε. Ταύτην τὴν νύκτα δὲν θέλω λησμονῆσαι τὸ ἄσμα ἐκεῖνο· θὰ κλίνω τὴν

κεφαλὴν μου πλαγίως ὡς ἡ ταίλαπυρος Βαρβάρη, καὶ θὰ ψάλω τὸ ἄσμά της. Σὲ παρακαλῶ κάμε γρήγορα.

ΑΙΜ. Νὰ πᾶ νὰ σὰς φέρω τὸ νυκτικὸν φόρεμά σας;

ΔΥΣ. Ὅχι βγάλε μου ἐδῶ τὰς καρφίδας. — Τί ἀξιόλογος ἀνθρώπος ὁ Κύριος Λουδοβίκος!

ΑΙΜ. Τί ὠραῖος!

ΔΥΣ. Ὁμιλεῖ πολὺ ὠραῖα.

Αἰμ. Γνωρίζω μίαν κυρίαν εἰς τὴν Βενετίαν ἧτις ἤθελε περιπατήσῃ ἐξυπόλυτος ἕως τὴν Παλαιστίνην διὰ νὰ τὸν ἴδῃ.

(Ἡ Δυσδαίμονα μετὰ ὀλίγη ὄνειροπόλησιν, παρῶδεται τέλος εἰς τὴν φωνὴν τῆς ψυχῆς της καὶ ἀδει τὸ ἄσμά της.)

ΔΥΣ. Ἡ τάλαινα ἐκάθητο ὑπὸ σκυμορέαν

Ἐάλlette τὴν ἰτέαν,

Μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν τὸ στήθος της κρατοῦσα

Ἐάλlette τὴν ἰτέαν, τὴν πρᾶσιν ἰτέαν. Καὶ τὸ ψυχρὸν βυάκιον πλῆσιον καταβρέον

Στοὺς γόους της τὸν φλοισβόν του ἐμίγγυεν σφυγαλιῶν

Ἐάλlette τὴν ἰτέαν, τὴν πρᾶσιν ἰτέαν. Καὶ τὰ θερμά της δάκρυα κατέβρεχον ἀφθόως

Τοὺς λίθους, καὶ τοὺς ἔτηκεν ὁ τῆς ψυχῆς της πόθος.

Ἐάλlette τὴν ἰτέαν κ.τ.λ.

Αἰμιλία σὲ παρακαλῶ βάλε αὐτὰ κατὰ μέρος· κάμε γρήγορα διότι ὅσον οὕτω θέλει εἶναι ἐδῶ.

Β.

Μηδεὶς ἀε μέμμεται αὐτὸν, ἐμὲ τὴν τρισαθλίαν

Λυποθήμερος· τοῦ συγχωρῶ τὴν ἀδιαφορίαν. Ἐάλlette κ.τ.λ.

Ὅχι κατ' αὐτὴν τὴν τάξιν. — Ἄ! τί θόρυβος εἶναι αὐτός;

ΑΙΜ. Εἶναι ὁ ἀνεμος.

Τῷ εἶπον «Φίλε διὰ τί μ' ἀφίρεις τὴν ἀθλίαν» Καὶ μ' ἀπεκρίθη. «Πρόσφερε εἰς ἄλλους τὴν καρδίαν»

Ἐάλlette τὴν ἰτέαν κ.τ.λ.

Λοιπὸν ἀπελθε καλὴν νύκτα. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου κνήθονται· μήπως τοῦτο προμηνύει δάκρυα;

ΑΙΜ. Δὲν προμηνύει τίποτε.

ΔΥΣ. Ἦκουσα ὅμως νὰ τὸ λέγωσιν. — Ὡ, οἱ ἄνδρες, οἱ ἄνδρες! Αἰμιλία, πιστεύεις ἐν συνειδήσει ὅτι ὑπάρχουσι γυναῖκες αἰτινες ἀπατῶσι τοὺς συζύγους των;

ΑΙΜ. Ὑπάρχουσι καὶ τοιαῦτα.

ΔΥΣ. Καλὴν νύκτα ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ τοῦ νὰ ὑποπέσω εἰς τοιοῦτον ἐγκλημα!

(Εἰσέρχεται εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ μεγάρου.)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Β. Παριστώσα ὁδός.

Εἰσέρχονται Ἰάγος καὶ Ροδερίγος.

ΙΑΓ. Ἐλα ἐδῶ κρύψου ὀπισθεν τοῦ στόλου τοῦ-

του τώρα έρχεται. Κράτει το ξίφος σου γυμνόν και έμπηξέ το εκεί που πρέπει, σταθερά και με όλην σου τήν δύναμιν. Μή φοβηθής ποσώς, έγω θα κρατώμαι όπισθέν σου· ή τάρ ή επί τάρ. Έσο λοιπόν σταθερός) εις τήν απόφασίν σου.

ΡΟΔ. Έσο πολυ πλησίον μου, διότι ένδεχόμενον ν' αποτύχω.

ΙΑΓ. Ίδού, στ'ό πλάγι σου· άνδρίζου, λάβε τήν θέσιν σου και σύρε το ξίφος σου.

(Αποσύρεται όλίγον.)

ΡΟΔ. Δέν αισθάνομαι πολύν ζήλον διά τ'ό έργον τουτο, και όμως οι λόγαι του είναι καταπειστικοί· ένας άνθρωπος περισσότερον ή ένας ένθρωπος όλιγώτερον εις τόν κύσμον δέν σημαίνει τίποτε. — Μία σπαθιά και ώρα του καλή!

(Λαμβάνει τήν θέσιν του.)

ΙΑΓ. (Κατ' ιδίαν) Σχεδόν κατώρθωσα να άνάψω αίσθημα εις τήν καρδίαν του ξεμαλισμένου τούτου· ιδού ένθουσιζ· Τώρα θέλει άς φονεύση τόν Κάσσιον θέλει άς τόν φονεύσει ο Κάσσιος, και τά δύο μοι συμφέρουν. Εάν επίζησ η Ροδερίγος θάμου ζητήση να του επιτρέψω μεγάλην ποσότητα χρυσίου και κοσμημάτων τά όποια απενόσφισα παρ' αυτού ως δώρα διά τήν Δυσδαίμοναν. Άλλ' άς μη ζήσ η ούδ' ο Κάσσιος, διότι ή καλλονή της μορφής και των τρόπων του με κάμνει να φαίνομαι άσχημος· εκτός δε τούτου ένδεχόμενον ο Μαύρος να μ' αποκαλύψη εις αυτόν και να κινδυνεύσω. Λοιπόν αποθανέτω! Και ιδού ακούω αυτόν έρχόμενον.

(Εισέρχεται ο Κάσσιος)

ΡΟΔ. Γνωρίζω το βράδισμά του, εκείνος είναι. — Άχρητε, απόθανε.

(Πληγναι τόν Κάσσιον)

ΚΑΣΣ. Τω όντι ή πληγή αυτή ή δύνατο να μοι ήναι θανατηφόρος, εάν δέν ήμην τεθωρακισμένος κάλλιον ή ότι νομιζετε.

(Σύρει το ξίφος του και πληγόνει τόν Ροδερίγον)

ΡΟΔ. Ω! έφονεύθη!

Ο Ίάγος εξορμών εκ της θεσεώς του κόπτει τόν Κάσσιον όπισθεν εις το σκέλος και φεύγει.)

ΚΑΣΣ. Ω! πάγει το σκέλος μου διά παντός. — Βοήθειαν, βοήθειαν! κακούργοι! φόνος!

(Φαίνεται ο Όθέλλος μακρόθεν.)

ΟΘΕΛ. Είναι ή φωνή του Κασσίου! ο Ίάγος έφύλαξε τήν ύποσχασίν του.

ΡΟΔ. Ω! άθλιος έγω!

ΟΘΕΛ. Α! ναί, αυτός είναι.

ΚΑΣΣ. Βοήθειαν! βοήθειαν! φέρετε φως! άς έλθη ένας χειρουργος!

ΟΘΕΛ. Εκείνος ήναι ο γενναίος και πιστός και τίμιος Ίάγος, όστις τσαούτην έδειξε συμπαθειαν διά τήν προς τόν φίλον σου άδικίαν! Μοι έγγεινες διδάσκαλος του καθήκοντός μου. Γύναιον ο φιλιτατός σου κείται νεκρός και συ τόν παρακολουθείς γιγαντιαίους βήμασι. Ω άχρεία μοιχαλίσ! έρχομαι, έρχομαι! Μακράν απ' έμου οι ώρατοι όφθαλμοί σου, τά θέληγτρα σου απέσβεσθησαν εκ της καρδίας μου.

Η μεμολυσμένη κλίνη σου θέλει ποτισθην υπό του ακόλαστου αίματός σου.

(Εξέρχεται ο Όθέλλος)

(Εισέρχονται Λουδοβίκος και Γρατιανός εις τινά απόστασιν.)

ΚΑΣΣ. Δέν υπάρχει φρουρός; δέν διαβλίνει κανείς; φόνος επράχθη! φόνος!

ΓΡΑΤ. Κάνεν δυστύχημα φαίνεται ότι επράχθη ή κραυγή αυτή είναι οικτρα.

ΚΑΣΣ. Ω βοήθειαν!

ΛΟΥΔ. Άκούετε!

ΡΟΔ. Ω κακούργο!

ΛΟΥΔ. Δύο ή τρεις αίμωγαί συγχρόνως! τί νύξ αποφράς! Πιθανόν όμως να ήται προσποίησης, και διά τουτο δέν μοι φαίνεται ασφαλές να πλησιάζωμεν άνευ πλείονος βοήθειας.

ΡΟΔ. Δέν έρχεται κανείς! λοιπόν άς εκρεύση το αίμά μου έως ού να εκπνεύσω.

(Εισέρχεται ο Ίάγος κρατών φως)

ΛΟΥΔ. Άκούσατε!

ΓΡΑΤ. Ίδού ένας έρχεται με φως και όπλα.

ΙΑΓ. Ποιος είν' αυτού; ποιος φωνάζει εις βοήθειαν;

ΛΟΥΔ. Δέν ήξεύρομεν.

ΙΑΓ. Δέν ήκούσατε κραυγήν;

ΚΑΣΣ. Έδω Ίάγε, έδω διά το όνομα του Θεου.

ΙΑΓ. Τι επάθετε;

ΓΡΑΤ. Είναι ο σηκμοφόρος του Όθέλλου.

ΛΟΥΔ. Ναί, τω όντι πολυ γενναίος στρατιώτης.

ΙΑΓ. Τι έχετε και φωνάζετε τόσο οικτρα;

ΚΑΣΣ. Ίάγε, με ήράνισαν οι κακούργοι! Βοήθησον με να επιστρέψω εις τήν οικίαν μου! ποιοι είναι οι άχρητοι όστινες σ' έφεραν εις τιαούτην θέσιν

ΚΑΣΣ. Νομιζω ότι εις εξ' αυτών είν' έδω πλησίον μη δυνάμενος να φύγη

ΙΑΓ. Ω προδότη, κακούργοι! Κύριοι (προς τόν Λουδ. και Γρατ.) τί στέκεσθε αυτού και δέν έρχεσθε να βοηθήσητε;

ΡΟΔ. Ω! δράμετε εις βοήθειάν μου!

ΚΑΣΣ. Είναι εις εκ των κακούργων.

ΙΑΓ. Ω άχρητε και άνανδρε δολοφόνε! (Πληγόνει θαυμασίμως τόν Ροδερίγον.)

ΡΟΔ. Ω τρισκατάρτα Ίάγε! ω απάνθρωπε σκύλε! ω! ω! ω!

ΙΑΓ. Να φονεύονται ούτως οι άνθρωποι εν τω σκότει! — Που είν' αυτοι οι αίμοδόροι δολοφόνοι!

— Πόσον βεθίως κοιμάται ή πόλις αυτή! Βοήθειαν! Τι άνθρωποι είσθε υμεις φίλοι ή έχθροί;

ΛΟΥΔ. Εκ των πράξεών μας θέλετε κρίνει.

ΙΑΓ. Είσθε ο άρχων Λουδοβίκος;

ΛΟΥΔ. Αύτός εκείνος.

ΙΑΓ. Ζητώ συγγνώμην· έδω είναι ο Κάσσιος πληγωθείς υπό κακούργων.

ΓΡΑΤ. Ο Κάσσιος;

ΙΑΓ. Πώς είσθε συνάδελφέ μου;

ΚΑΣΣ. Μου έκασαν το σκέλος εις δύο.

ΙΑΓ. Οί! Θεέ μου φύλαττε! — φέρετε μας φως

κύριοι! έγω σου το δένω με το υποκάμισόν μου.

(Εισέρχεται ή Βιάγκα.)

ΒΙΑΓ. Έ! τί τρέχει; ποιος εφώναζε;

ΙΑΓ. Ποιος εφώναζε;

ΒΙΑΓ. Ω Φιλτατε Κάσσιε! ω Κάσσιε Κάσσιε!

ΙΑΓ. Ω τρισυθλία! — Κάσσιε δύνασαι να μάς είπης ποίμ σε κατέκυψε τιαουτοτρόπως τούς γνωρίζετε;

ΚΑΣΣ. Όχι.

ΓΡΑΤ. Αυπούμαι διότι σάς εύρίσκω εις τιαούτην θέσιν· σάς εξήτουν.

ΙΑΓ. Δανεισατέ μοι μίαν καλτσοδέταν· έτσι· ω! ά· είχαμεν εν φορείον να τόν μεταφέρωμεν εύκόλως εις τήν κατοικίαν του.

ΒΙΑΓ. Φευ λειπυθμα!

ΙΑΓ. Κύριοι φοβούμαι πολυ ότι το γυναικάριον τουτο δέν είναι ξε ή εις τήν υπόθεσιν· υπομονή φίλε, Κάσσιε, όλίγον υπομονήν. — Φέρετε ενα φως (πλησιάζει το πτώμα του Ροδ.) Μας είναι γνωστόν το προσωπον τουτο ή όχι; — Φευ! ο φίλος και συμπατριώτης μου; ή όχι; Ναί βέβαια ο Ροδερίγος! ω Θεέ!

ΓΡΑΤ. Ποιος Ροδερίγος; ο Ένετός;

ΙΑΓ. Ναί, κύριε, εκείνος· τόν γνωρίζετε;

ΓΡΑΤ. Αν τόν γνωρίζω; και βέβαια.

ΙΑΓ. Είθε νομιζω ο κύριος Γρατιανός; — Ζητώ τήν ευγενή συγγνώμην σας· τά αίματρά ταυτα συμβάντα δικαιοσύνη τούς τρόπους μου υμινες βέβαια σά; εφάνθησαν όλίγον άχρητικοί.

ΓΡΑΤ. Έχω εύχαρίστησιν να σάς βλέπω.

ΙΑΓ. Πώς έχετε Κάσσιε; ε! φέρετε μίαν έδραν μετακομίσεως, μίαν έδραν!

ΓΡΑΤ. Ο Ροδερίγος είναι αυτός!

ΙΑΓ. Εκείνος, εκείνος. — ε! δέν το είπα καλά; μίαν έδραν να φέρετε!

(Φέρουσι τήν μετακομιστικήν έδραν)

Κάνεις χριστιανός άς τόν μεταφέρει προσεκτικώς εις τήν οικίαν του· έγω πήγαίω να του φέρω τόν χειρουργόν του στρατηγού. (Προς τήν Βιάγκα) Κυρία μη λαμβάνετε περιττόν κόπον. Κάσσιε, ο νεκρός αυτός ήτο άκρος φίλος μου. Πόθεν επήγασεν ή μεταξυσας έχθρα;

ΚΑΣΣ. Καμμίαν έχθραν δέν είχον μαζί του, ούδέ τήν ελχίτην, και ούδε γνωρίζω τόν άνθρωπον.

ΙΑΓ. (Προς τήν Βιάγκα) Ά! διά τί είσθε ώχρη; (Προς τούς φέροντας το φορείον) Σηκώσατέ τον, και περιπατείτε άς μη μένη πλέον εκτεθειμένος εις τόν νεκτερινόν άέρα. (Εκφέρονται ο Κάσσιος και ο Ροδερίγος) Σταθήτε, αγαποίτοί μου κύριοι. — Διά τί φρίνεσθε ώχρη, κυρία; (Προς τήν Βιάγκα) Παρατηρείτε το έτρομον βλέμμα της; Ά! κυρία, εάν θορυβήσθε όσον ύπω θα μάθωμεν και άλλα. Βλέπετε καλά, κύριοι; το έχκλημα όμιλει και όταν αι γλώσσαι μένωσιν άλλοι.

(Εισέρχεται ή Αιμιλία)

ΑΙΜ. Οίμοι, τί τρέχει; τί τρέχει, συζυγέ μου;

ΙΑΓ. Ο Κάσσιος εκτυπήθη έδω· στα σκοτεινά υπό

του Ροδερίγου και υπό άλλων ανθρώπων όστινες έφυγον.

ΑΙΜ. Φευ! καλοί μου κύριοι! ω κακόμοιρε Κάσσιε!

ΙΑΓ. Αυτά είναι τά αποτελέσματα της άκολασίας· Σε παρακαλώ, Αιμιλία ύπαγε να έρωτήσης, που έδειπνησεν ο Κάσσιος απόψε. — Διά τί τρέμετε; (Προς τήν Βιάγκα)

ΒΙΑΓ. Έδειπνησεν εις τήν οικίαν μου, αλλά δέν τρέμω δι' αυτό.

ΙΑΓ. Τη άληθεία! λοιπόν σε διατάττω να έλθης μαζί μου.

ΑΙΜ. Δέν εντρέπεσαι; δέν εντρέπεσαι άχρεία!

ΒΙΑΓ. Δέν είμαι άχρεία, είμαι τιμιωτότης διαγωγής, όσον και συ ήτις με ύβρίζεις.

ΑΙΜ. Όσον έγω! καταισχύνη επί του προσώπου σου!

ΙΑΓ. Καλοκάγαθοι κύριοι, άς υπάγωμεν να έδωμεν τόν Κάσσιον θεραπευόμενον — έλα, έλα κυρία, πρέπει να μάς εξημολογηθής και όλα. — Αιμιλία, συ τρέξε εις το άστυ να είπης εις τόν αυθέντην μου και εις τήν Δεσποινάν μου οτι συνέβη. Περάσατε εμπρός, σάς παρακαλώ. (Κατ' ιδίαν) Ταύτην τήν νύκτα ή τήν έκαμα ή τήν έπαθα.

ΣΚΗΝΗ Β'. Παριστώσα κοιτώνα εν ω κείται επί της κλίνης κοιμωμένη ή Δυσδαίμονα· και πλησίον αυτής αναμμένος λύχνος. Εισέρχεται ο Όθέλλος, κρατών γυμνόν το ξίφος του.

ΟΘΕΛΑ. Ω! ή αίτια, ή αίτια τούτου! Άς μη όνομάσω αυτήν, ω άστέρης άγνοί — Είναι ή αίτια! — Και όμως άς μη χύσω το αίμά της, ούδ' άς χροιάξω το λευκώτερον της χιόνος στήθός της, και λειον και στιλπνόν ως το αλάβαστρον των μνημείων. (Αποδύπτει το ξίφος του) Και όμως πρέπει ν' αποθάνη, διότι άλλως ένδεχόμενον να προδώση τήν τιμήν και άλλων ανθρώπων. Άς σβέσω το φως και έπειτα το φως της. (Προς τόν λύχνον) Εάν σβέσω τήν φλογα σου, ω λειτουργέ του φωτός, δύναμαι πάλιν να σοι αποδώσω το πρότερον φως σου, χρείας τυχοσύνης, — άλλ' αφ' ου άπαξ σβέσω το ιδικόν σου (προς τήν Δυσδαίμονα) Ω άριστοურγμκ της φύσεως, που θα εύρεθ ή τήν πυρ του Προμηθέως διά να σοι αποδώση πάλιν σπινθήρα ζωής.

(Η Δυσδαίμονα στρέφεται καθ' ύπνον και θέα της κινεί εις οίκτον τόν Όθέλλον.)

Ω ήδον ώροίον εάν σε αποκόψω δέν δύναμαι πλέον να σοι αποδώσω τήν ζωτικήν αυξησιν, και θελεις μαρναθ. Ω! άς τήν όσφρανθώ έτι ζωσαν! (τήν φιλει) Ω αμθροσία πνοή! σχεδόν καταπέθεις τήν δικαιοσύνην να θραύση τήν όμφαίαν της. Ακόμη εν φίλημα, ακόμη εν. Έσο τιαούτη και μετά θάνατον, και αφ' ου σε θανατώσω θέλω σε αγαπών. Ακόμη εν και πλέον ου. Τιαούτον γλυκό φίλημα ποτέ δέν υπήρξε τόσον όλέθριον. (Κλαίει) Τα δάκρυά μου, δακρυα πικρά, εκρέουσιν αυτομάτως. Η όργή μου είναι θεοπρεπής διότι πληγναι το φιλούμενον. Ίδού εξύπνησε.

ΔΥΣ. (Μετὰ γλυκύτητος) Ποῦς εἶναι; Σὺ εἶται ὄθιλλε!

ΘΘΕΑ. Ναι Δυσδαίμονα.

ΔΥΣ. Ἀκόμη δὲν ἐπληγάσατε, αὐθέντα μου;

ΘΘΕΑ. Ἐκάμετε τὴν προσευχὴν σας ἀπόψε, Δυσδαίμονα;

ΔΥΣ. Ναι, αὐθέντα μου.

ΘΘΕΑ. Ἐνθυμεῖσθε κανὲν ἀμάρτημα διὰ τὸ ὅποιον εἰσέτι δὲν ἐξιλώσατε τὸν Θεόν, ζητήσατε πάραυτα τὴν συγχώρησίν του.

ΔΥΣ. Οἴμοι! αὐθέντα μου τί ἐννοεῖτε!

ΘΘΕΑ. Κάμε ταχέως, ὅτι σοι λέγω: ἐγὼ θὰ περὶ φέρωμαι ἐδῶ πλησίον· δὲν θέλω νὰ σὲ φονεύσω ἀπροστοίμαστον διὰ τὴν αἰωνιότητα· ὄχι, μὴ γένοιτο νὰ φονεύσω τὴν ψυχὴν σου!

ΔΥΣ. Ἄ! πρόκειται νὰ μὲ φονεύσατε!

ΘΘΕΑ. Ναι, πρόκειται νὰ σὰς φονεύσω.

ΔΥΣ. Λοιπὸν ὁ Θεὸς συγχωρᾷ τὴν ψυχὴν μου!

ΘΘΕΑ. Ἀμήν! τὸ εὐχόμεαι ἐξ ὅλης καρδίας.

ΔΥΣ. Ἐπειδὴ ἐκφράζεσθε οὕτως ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλετε μὲ φονεύσει.

ΘΘΕΑ. (Διὰ τῶν ὁδοῦντων) Ἐλπίζεις!

ΔΥΣ. Καὶ ὅμως σὰς τρέμω, διότι εἶσθε ὀλέθριος, ὅταν ὁ ὀρθληκός σας περιστρέφεται οὕτως. Ἀλλ' ἀγνοῶ πάλιν διὰ τί νὰ τρέμω ἀπ' οὐδὲν κακὸν σύννοια ἐμυζῶ· καὶ ὅμως αἰσθάνομαι φοβοῦμαι.

ΘΘΕΑ. Συλλογίσου τὰς ἀμαρτίας σου.

ΔΥΣ. Αἱ ἀμαρτίαι μου εἶναι ὁ πρὸς ὑμᾶς ἔρωσ μου.

ΘΘΕΑ. Ναι, διὰ τὸν ἔρωτά σου θὰ φονευθῆς.

ΔΥΣ. Ὁ τοιοῦτος θάνατος εἶναι περὰ φύσιν. Φεῦ! διὰ τί θάκεται οὕτω τὸ κατώτερον χεῖλος σας; Αἰμοδόρον τι πάθος συνταράττει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά σας. Κακὰ προικονίζομαι ἐκ τούτων, καὶ ὅμως ἐλπίζω, ἐλπίζω ὅτι δὲν ἀφροῦσιν ἐμέ.

ΘΘΕΑ. Σιώπα, σιώπα.

ΔΥΣ. Σιωπῶ, ἀλλὰ τί ἔχετε;

ΘΘΕΑ. Το μανδηθὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον μοὶ ἦτο τόσον προσφιλὲς σὺ τὸ ἐχάρισες εἰς τὸν Κάσσιον.

ΔΥΣ. Ὁχι μὰ τὴν ζωὴν μου καὶ μὰ τὴν ψυχὴν μου.

ΘΘΕΑ. Γλυκεῖα φίλη πρόσεχε, πρόσεχε μὴ ἐπισηκῆσαι· διότι εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου σου.

ΔΥΣ. Ναι, ἀλλὰ βέβαια δὲν εἶμ' ἐγγὺς τοῦ ν' ἀποθάνω ἀκόμη.

ΘΘΕΑ. Ναι, τώρα εὐθύς, καὶ διὰ τοῦτο ἐξομολογήθιτε εὐκρινῶς τὰς ἀμαρτίας σου· διότι καὶ ἐάν ἀρνήθῃς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν δι' ὅρκου δὲν θέλεις δυνήθῃ νὰ πνίξῃς ἢ νὰ ἐξαλείψῃς τὴν σταθερὰν πεποιθῆσιν ἣν συνέλαβον περὶ τῆς ἐνοχῆς σου καὶ ἣτις μὲ διασπαράττει τὰ σπλάγχνα. Ὁ ἀπιθάνης!

ΔΥΣ. Λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ μ' ἐλεήσῃ!

ΘΘΕΑ. Ἀμήν!

ΔΥΣ. Ἀλλὰ καὶ σὺ νὰ μ' ἐλεήσῃς, διότι οὐδέποτε ἐξέλαψα εἰς ὄλβον μου τὴν ζωὴν· ποτὲ δὲν ἠγάπησα

τὸν Κάσσιον, εἰμὴ διὰ τῆς ἀγάπης ἐκείνης ἣν ὁ Θεὸς ἐπιδοκιμάζει καὶ ἐπιτρέπει τοῖς πᾶσι, καὶ οὐδὲ ἐδωκά ποτε εἰς αὐτὸν τεκμήριον.

ΘΘΕΑ. Μάρτυς μοὶ ὁ Θεὸς ὅτι τὸ εἶδον εἰς τὰς χεῖράς του· ὦ ἐπίορκε γύναι! μεταβάλλεις τὴν καρδίαν μου εἰς λίθον, καὶ μὲ κάμνεις νὰ πράξω ὡς φόνον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐθεώρουν ὡς θυσίαν· ἐγὼ εἶδον τὸ μανδηθὸν εἰς τὰς χεῖράς του.

ΔΥΣ. Λοιπὸν τὸ πῦρ· διότι ἐγὼ ποτὲ δὲν το ἐδωκά εἰς αὐτόν· φέρε τὸν ἐδῶ καὶ ἀνγκασέ τον νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

ΛΘΕΑ. Τὴν ὁμολόγησεν.

ΔΥΣ. Καὶ τί εἶπεν;

ΘΘΕΑ. Ἀπῆλκυτε τῆς ἐνοχίας σου!

ΔΥΣ. Πῶς! πῶς! ἀθεμίτως;

ΘΘΕΑ. Ναι, ἀθεμίτως.

ΔΥΣ. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶπῃ τὸ τοιοῦτον!

ΘΘΕΑ. Ὁχι βέβαια, διότι τὸ στόμα του ἐκλείσθη· τοιαύτην ἐλαβὲ διαταγὴν ὁ πιστός μου Ἰάγος.

ΔΥΣ. Ὁ φόβος μοὶ ἐξηγεῖ τοὺς λόγους σας.— Πῶς! ἀπέθνε;

ΘΘΕΑ. Καὶ ἂν ὄλαι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν ἐκάστη μία ζωὴ αὐτοῦ ἢ τρομερὰ ἐκδικησὶς μοὶ ἤθελε τὰς φάγει ὄλας μὲ καλὴν ὄρεξιν.

ΔΥΣ. Φεῦ! ἀπέθνε, καὶ ἐγὼ ἀπόλλυμαι.

ΘΘΕΑ. Διεφθαμένῃ! πῶς! τολμᾷς νὰ τὸν κλαίῃς ἐνώπιόν μου;

ΔΥΣ. ὦ αὐθέντα μου! ἐξόριστόν με ἀλλὰ μὴ μὲ φονεύσῃς!

ΘΘΕΑ. Κάτω, ἀχρεῖα!

ΔΥΣ. Φόνευστόν με αὐριον, ἄφες με νὰ ζήσω ἕως τὸ πρῶτ.

ΘΘΕΑ. Ὁχι, ἐάν ἀντιστῆς. . . .

ΔΥΣ. Ἡμίσειαν ὄραν. . . .

ΘΘΕΑ. Ἀπεφάτισα πλέον, τετέλεστα.

ΔΥΣ. Διὰ νὰ εἶπω τὴν προσευχὴν μου.

ΘΘΕΑ. Πολὺ ἀργά.

(Τὴν πνίγει.)

ΑΙΜΙΑ. (Ἐσώθηε κρούουσα) Αὐθέντα! αὐθέντα! ὦ αὐθέντα μου! αὐθέντα!

ΘΘΕΑ. Τι κρότος εἶν' αὐτός; — Ἀκόμη δὲν ἀπέθνε; ὅσον σκληρὸς καὶ ἂν ἦμαι δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω νὰ ὑποφέρῃς; — ὄχι ὄχι.

ΑΙΜ. ὦ αὐθέντα μου! αὐθέντα!

ΘΘΕΑ. Ποῦς φωνάζει;

ΑΙΜ. ὦ ἀγαπητέ μοι αὐθέντα θέλω νὰ σὰς εἶπω μίαν λέξιν.

ΘΘΕΑ. Ναι, ἡ Αἰμιλία εἶ·αι. — Τώρα εὐθύς. — Ἀπέθνε. — Πιθανόν ὅτι ἐργεταὶ νὰ μοὶ ἀναγγεῖλῃ τὸν θάνατον τοῦ Κασσίου διότι εἶχε γίνῃ παλὺς θύρυστος. Ἄ! δὲν κινεῖται πλέον; ἀκίητος ὡς τάφος! Νὰ τὴν εἰσαγάγω; Ὁχι. — Τί νὰ κάμω; ἐάν εἰσελθῇ βεβαίως θέλει ὁμιλήσῃ περὶ τῆς συζύγου μου. — Περὶ τῆς συζύγου μου! ποίας συζύγου; — Δὲν ἔχω πλέον σύζυγον! ὦ δυστύχημα ἀφόρητον! ὦ βαρυκαρδὸς ὄρα! Μοὶ φαίνεται ὅτι μέλλει νὰ συμβῇ μεγάλη καὶ παγκόσμιος ἐκλείψις ἡλίου καὶ σε-

λήνης, καὶ ὅτι ἡ τεθλιμμένη σφαιρὰ μας μέλλει ν' ἀνοίξῃ τὰ σπλάγχνα τῆς.

ΑΙΜ. (Ἐξακολουθοῦσα τὰ κρούη τὴν θύραν). Αὐθέντα μου, σὰς πρκαλῶ νὰ σὰς εἶπω μίαν μόνην λέξιν, ὦ ἀγαθὲ μοι αὐθέντα!

ΘΘΕΑ. Ἄ! σὲ εἶχον λησμονήσει· ὦ, εἰσελθε Αἰμιλία, — Ὁχι! — στάσου ὀλίγον· ἄς σῦρω τὸ παρατίπέτασμα. — Ποῦ εἶσαι; (ἀνοίγει τὴν θύραν) Τί ἐπαθε εἰς αὐτὴν τὴν ὄραν;

(Εἰσερχεται ἡ Αἰμιλία)

ΑΙΜ. ὦ ἀγαπητέ μοι αὐθέντα, ἐκεῖ πέραν ἐπράχθη τρομερὸς φόνος.

ΘΘΕΑ. Πῶς! τώρα;

ΑΙΜ. Τώρα, αὐθέντα, τώρα!

ΘΘΕΑ. Φαίνεται ὅτι ἡ σελήνη ἐλθοῦσα πλησιέστα τῆς γῆς ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς κάμνει νὰ παραφρονῶσιν.

ΑΙΜ. Αὐθέντα μου, ὁ Κάσσιος, ἐφόνευσεν ἕκ νέον Ἐνετόν, ἀνομαζόμενον Ροδερίγον.

ΘΘΕΑ. Ἐφονεύθη ὁ Ροδερίγος, — καὶ ὁ Κάσσιος ἐφονεύθη;

ΑΙΜ. Ὁχι, ὁ Κάσσιος δὲν ἐφονεύθη!

ΘΘΕΑ. Λοιπὸν ὁ θάνατος ἔκαμε λάθος, καὶ ἡ γλυκεῖα ἐκδικησὶς σφοδρῶνεται.

ΔΥΣ. (Ὀμοῶς κρούουσα) ἢ! ἀδίκως; ἀδίκως ἐφονεύθη.

ΑΙΜ. Οἴμοι! τί κραυγὴ ἦτο αὕτη;

ΘΘΕΑ. Τί κραυγὴ; ποῦ;

ΑΙΜ. ὦ, βοήθεια! βοήθεια! ἦτο ἡ φωνὴ τῆς δεσποίνης μου! βοήθεια! βοήθεια! βοήθεια! ὦ δεσποινά μου, ὀμίλει πάλιν! Γλυκεῖα Δυσδαίμονα, ὀμίλει! ὦ γλυκεῖα δεσποινά μου ὀμίλει.

ΔΥΣ. Ἀθῶν! μὲ ἐφόνευσαν!

ΑΙΜ. ὦ τίς ἐπραξε τὸ κακοῦργημα τοῦτο;

ΔΥΣ. Οὐδεὶς, ἐγὼ μόνη μου. Ὑγίαινε! εἶπε τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν αὐθέντην μου. Ὑγίαινε! ἐκπνέει.

ΘΘΕΑ. Διὰ τί, καὶ πῶς νὰ φονευθῆ;

ΑΙΜ. Φεῦ! τίς οἶδε;

ΘΘΕΑ. Φῆν ἤκουσας λέγουσαν ὅτι μόνη τις ἐφονεύθη, καὶ ὅτι ἐγὼ δὲν τὴν ἐφόνευσα.

ΑΙΜ. Ναι, οὕτως εἶπε, καὶ χρεωστῶ νὰ κηρύξω τὴν ἀλήθειαν.

ΘΘΕΑ. Ψεύδεται ὡς γυνὴ καταβλίνουσα εἰς τὸν ἕρδη μὲ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν τῆς, διότι ἐγὼ τὴν ἐφόνευσα.

ΑΙΜ. Τότε αὕτη μὲν φαίνεται ἀγγελικώτερη, σὺ δὲ μελάντερος δαίμων.

ΘΘΕΑ. Ἐξετράπη τῆς εὐθείας ὁδοῦ, εἶχεν ἐξαχρειωθῆ.

ΑΙΜ. Τὴν συκοφαντεῖς ὡς διάβολος.

ΘΘΕΑ. Ἐπράνη προδοτικὴ ὡς ἡ ἀπατῶσα τοὺς καύτας θλασσα.

ΑΙΜ. Εἶσαι παρὰ φρόνος ὡς τὸ πῦρ νὰ προφέρῃς κατ' αὐτῆς τὸ τοιοῦτον. ὦ! ἦτο πιστὴ καὶ ἀγνή ὡς ὁ οὐρανός.

ΘΘΕΑ. Ὁ Κάσσιος τὴν ἠτίμασε, καὶ ἂν θέλῃς ἐρώτησον τὸν σύζυγόν σου νὰ μάθῃς· ἤθελα εἶμαι πῆξις νὰ καταβῶ εἰς τὸν εὐθὸν κυρίων κολάσεων ἂν

δὲν εἶχον λόγους ἀποχρόντας διὰ τὴν πράξιν μου ταύτην· ὁ σύζυγός σου γινώσκει τὰ πάντα.

ΑΙΜ. Ὁ σύζυγός μου!

ΘΘΕΑ. Ὁ σύζυγός σου.

ΑΙΜ. Ὅτι ὑπῆρξεν ἀπιστος πρὸς τὸν γάμον τῆς!

ΘΘΕΑ. Ναι, παραδοῦσα ἐαυτὴν εἰς τὸν Κάσσιον· ὦ, ναι, ἂν ἦτο πιστὴ, καὶ ἂν ὁ Θεὸς μοὶ ἐπλαττεν ἄλλο ἕνα τοιοῦτον κόσμον ἐκ λαμπροτάτου χρυσολίθου, δὲν ἤθελον τὴν ἀνταλλάξαι μὲ αὐτόν.

ΑΙΜ. Ὁ σύζυγός μου, εἶπετε, ὁ σύζυγός μου;

ΘΘΕΑ. Τί κάθεσαι καὶ μὲ ζαλιζεις μὲ τὰς ἐπαναλήψεις σου, ὦ γύναι! σοὶ εἶπον ὁ σύζυγός σου, ναι!

ΑΙΜ. ὦ δεσποινά μου, ἡ ἀχρειότης ἐνέπαιξε σκληρῶς τὸν ἀγνόν ἔρωτά σου! ὁ σύζυγός μου νὰ εἶπῃ ὅ, τι ἄτο ἄτιμος!

ΘΘΕΑ. Ναι, σοὶ λέγω, ὦ γύναι! αὐτός μοι τὸ εἶπε. Μὲ ἐννοεῖς καλᾶ; ὁ φίλος μου, ὁ σύζυγός σου, ὁ τίμιος ὁ τιμωτάτος Ἰάγος μοὶ τὸ εἶπε.

ΑΙΜ. Ἐάν εἶπε τοῦτο, εἶθε ἡ καταχθόνιος καρδία του νὰ σῆπεται μισθ σιταρόκηκι τὴν ἡμέραν! Ψεύδεται ἐξ ὀλοκλήρου, διότι ἡ ταλαίπωρος ἠγάπα ὑπὲρ τὸ δέον σὲ τὸ βυπαρὸν ἐρμαιόν τῆς.

ΘΘΕΑ. Ἄ!

ΑΙΜ. Κάμε ὅτι δύνασαι καὶ θέλεις· ὅσον εἶναι ἀξία τοῦ οὐρανοῦ ἢ πράξις σου αὕτη, τοσοῦτον καὶ σὺ ἦτο ἀξιος αὐτῆς.

ΘΘΕΑ. Σιώπα, σὲ συμβουλεύω νὰ σιωπᾷς.

ΑΙΜ. Ὀλιγώτερον δύνασαι σὺ νὰ μὲ βλάψῃς ἢ ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ πάθω! ὦ ἡλίθε! ὦ βλακίστατε ὁ ἐγκέφαλος εἶναι βρόβρορος ἀμαθείας καὶ ἀκαθαρσίας! ἔκαμες μίαν πράξιν. . . .

(Ὁ Ὅθελλος τὴν ἀπειλεῖ)

δὲν φοβοῦμαι τὸ ξίφος σου· θὰ σὲ καταστήσω γνωστόν καὶ ἂν μέλλω νὰ χάσω εικοσάκις τὴν ζωὴν μου. Βοήθειαν! βοήθειαν! βοήθειαν! ὁ Μικῦρος ἐφόνευσεν τὴν κυρίαν μου· βοήθειαν, ἐπράχθη φόνος.

Εἰσερχονται Μοντᾶνος Γρατιανὸς καὶ Ἰάγος.

ΜΟΝΤ. Τί τρέχει; πῶς ἔχετε στρατηγέ;

ΑΙΜ. ὦ, ἡλθες Ἰάγε; Καλὰ ἔκαμες διότι θέλουν τινὲς νὰ κρεμάσωσι τὰ ἐγκλήματά των εἰς τὸν λαίμῳν σου.

ΓΡΑΤ. Τί συνέβη;

ΑΙΜ. Ἐάν ἦσαι ἄνθρωπος ἀπόδειξον ψεύστην τὸν κακοῦργον τοῦτον· ὅστις λέγει ὅτι τῷ ἐγνωστοποίησας ὅτι ἡ σύζυγός του τὸν ἠτίμασε. Ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι σὺ δὲν εἶπες τὸ τοιοῦτον· δὲν εἶσαι τοιοῦτος κακοῦργος ὁμίλησον διότι ἡ ἀγανάκτησίς μου μὲ πνίγει.

ΙΑΓ. Τῶ εἶπον ὅτι ἐφρόνου, χωρὶς να τῶ εἶπω περισσώτερον τοῦ ὅτι καὶ αὐτός εἶδεν ἰδίως ὁμμάσιν ὡς πιθανόν καὶ ἀληθές.

ΑΙΜ. Ἀλλὰ τῶ εἶπες ποτε ὅτι ἦτο ἄτιμος;

ΙΑΓ. Τῶ εἶπον αὐτό.

ΑΙΜ. Λοιπὸν τῶ εἶπες ψεύδος, ψεύδος, βδελυρῶν καὶ σατανικόν. Μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου ψεύδος, καταχθόνιον ψεύδος· ὅτι ἐπραξεν ἀτιμίαν μετὰ τοῦ Κασσίου! Μετὰ Κασσίου εἶπες;

ΙΑΓ. Ναι, μετὰ τοῦ Κασσίου, Κυρία μου περιόρι-

σε τὴν γλῶσσάν σου.

ΑΙΜ. Δὲν δύναμαι νὰ περιορίσω τὴν γλῶσσάν μου, ἡ δέσποινά μου κείται ἐδῶ φονευθεῖσα ἐντός τῆς κλίνης τῆς.

ΑΠΑΝΤΕΣ. Ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους!

ΑΙΜ. Καὶ αἱ συκοφαντίαι ὑπεκίνησαν τὸν φόνον.

ΟΘΕΑ. Μὴ θαυμάζετε, κύριοι, τὴν ἀλήθειαν ἀκούετε.

ΜΟΝ. Ὁ τερατώδης πράξις!

ΑΙΜ. Κακούρημα φρικτὸν, φρικτὸν, φρικτὸν! τὸ συλλογίζομαι! τὸ συλλογίζομαι, τὸ ὀφραίνομαι. — ὦ τῆς ἀχρεϊότητος! — τὸ ὑπόπτεισα τότε. Θὰ φονεῦθῶ ἀπὸ τὴν λύπην μου! — ὦ! προδοσία! ἀχρεϊότης, ἀχρεϊότης!

ΙΑΓ. Τί ἔπαθες; ἔχασες τὰς φρένας σου; Σὲ προστάζω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν οἰκίαν.

ΑΙΜ. Εὐγενέστατοι κύριοι, ἐπιτρέψτε μοι νὰ λαλήσω χρεωστῶ νὰ τὸν ὑπακούω ἀλλ' ὄχι τὴν στιγμήν ταύτην· καὶ πιθανὸν ἴαγε ποτὲ νὰ μὴ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν.

ΟΘΕΑ. (ἐναγκαλιζόμενος τὴν Δυσδαιμόναν) ὦ! ὦ! ὦ!

ΑΙΜ. Ἀρμόζει κάλλιον νὰ κῆσαι ὡς τετράπουλον καὶ νὰ ὠρέσῃ διότι ἐφώνευσας τὸ γλυκύτατον πλάσμα ὅπου ποτὲ ὑπῆρξαν εἰς τὸν κόσμον.

ΟΘΕΑ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀγνή.

(ἐγειρόμενος)

Δὲν σὰς ἐγνώρισα, θεῖε. Ἴδου αὐτοῦ κείται ἡ ἀειψία σου, τῆς ὅποιος αἱ χεῖρές μου αὐταὶ ἔκοψαν ἀρτίως τὴν πνοήν· ἠξέυρω δὲ καλῶς ὅτι ἡ πράξις αὕτη φαίνεται φρικτώδης καὶ ἀποτρόπαιος.

ΓΡΑΤ. Τάλαινα Δυσδαιμόνα! χαίρω διότι ἀπέθανεν ὁ πατήρ σου· ὁ γάμος οὗτος ὑπῆρξεν ὀλέθριος δι' αὐτὸν, καὶ ἡ ἀπαρηγόρητος λύπη του ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του· ἐάν ἐξῆ τώρα τὸ γεγονός τοῦτο ἤθελε τὸν παραφέρει εἰς τοσοῦτον ὥστε νὰ πράξῃ τι ἀπηληπισμένον νὰ καταρασθῇ τὸν προστάτην ἀγγελόν του καὶ ἐγκαταλειφθεῖς ὑπ' αὐτοῦ νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ οὐρανοῦ.

ΟΘΕΑ. Οἰκτρὰν τοῦτο· καὶ ὅμως ὁ Ἰάγος γινώσκει ὅτι αὕτη μετὰ τοῦ Κασίου ἐπραξεν ἀτιμίαν μυριάκις καὶ αὐτὸς ὁ Κάσιος τὸ ὠμολόγησεν ἀντιμέτωπος δὲ τὸν ἐρωτᾷ του δωρήσασα αὐτῷ τὸ πρῶτον τεκμήριον τοῦ πρὸς αὐτὴν ἐρώτός μου. Τὸ εἶδον εἰς τὰς χεῖράς του· ἦτο δὲ μανδύλιον, ἀρχαῖον κειμήλιον δωρηθὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου εἰς τὴν μητέρα μου.

ΑΙΜ. Ὁ οὐρανέ! ὦ οὐράνιοι δυνάμεις!

ΙΑΓ. (Σιγῇ) Ἐλα! σιώπα! κράτει τὴν γλῶσσάν σου.

ΑΙΜ. Θὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια, θὰ φανῇ! ἐγὼ νὰ κρατήσω τὴν γλῶσσάν μου Κύριε; ὄχι, ὄχι ὁ λόγος μου θὰ ἴσῃ καθαρὸς ὡς ὁ ἀήρ· καὶ ἐν ὁ οὐρανὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ δαίμονες κατακραυγάζουσι Διόχυνη! ἐναντίον μου, οὐχ' ἦττον θέλω λαλήσει.

ΙΑΓ. Ἐλα! σὰ λογικά σου, καὶ ἐπίστρεψον εἰς τὸν οἶκόν σου λέγω.

ΑΙΜ. Δὲν θέλω.

(Ὁ Ἰάγος σὺρει τὸ ξίφος του διὰ νὰ πλήξῃ τὴν σύζυγόν του)

ΓΡΑΤ. Ἐντροπή σου! νὰ θέλῃς νὰ κτυπήσῃς μίαν γυναῖκα!

ΑΙΜ. Ὁ ἀνόητε Μαῦρε! τὸ μανδύλιον περὶ τοῦ ὅποιου λέγεις τὸ κύρα ἐγὼ κατα τύχην καὶ τὸ ἔδωκα εἰς τὸν σύζυγόν μου· διότι πολλάκις μετὰ σπουδαιότητος καὶ ἐπιμονῆς, (περισσότερας βέβαια ἢ ὅτι ἤξιζε τὸ μνησθῆναι ἐκεῖνο πράγμα) με καθικέτευσεν νὰ τὸ κλέψω.

ΙΑΓ. Ὁ ἀχρεϊοτάτη μάγισσα!

ΑΙΜ. Ἡ δέσποινά μου νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν Κάσιον! φεῦ! ὄχι, ὄχι, ἐγὼ τὸ κύρα καὶ τὸ ἔδωκα εἰς τὸν σύζυγόν μου.

ΙΑΓ. Ὁ κάθαγμα ψεύδεται.

ΑΙΜ. Ναὶ μὰ τὰς οὐρανίους δυνάμεις δὲν ψεύδομαι· ὄχι, κύριοι δὲν ψεύδομαι. Ὁ ἀνόητε δήμιε! τὸ κοινὸν εἶχε τὸ οὐράνιον τοῦτο πλάσμα μετὰ σοῦ τοῦ βλακῆ, ὥστε θὰ γείνη σύζυγός σου;

(Ὁ Ἰάγος πληγνέει θανασίμως τὴν Αἰμιλ. καὶ ἐξέρχεται δραμαίως.)

ΟΘΕΑ. Δὲν ὑπέσχευσιν ἄλλοι λίθοι εἰς τὸν οὐρανὸν εἰμὴ ἐκεῖνοι οἵτινες προξενούσι τὴν βροντὴν; (πίπτει ὀπίσθεν ὡς ἀνήκουστε κακούργε!

ΓΡΑΤ. Ἡ γυνὴ πίπτει, βέβαια ὁ ἀχρεῖος ἐφόνευσεν τὴν σύζυγόν του.

ΑΙΜ. Ναὶ, ναὶ με ἐφόνευσεν· ὦ, βάλτε με πλησίον τῆς δεσποίνης μου!

ΓΡΑΤ. Ἐκεῖνος ἐφυγεν ἀλλ' ἡ σύζυγός του ἐφονεύθη.

ΜΟΝΤ. Ὁ, τί τεράστιος κακούργος· λάθετε τὸ ὄπλον τοῦτο, τὸ ὅποῖον ἀφῆρεσα ἀπὸ τὸν Μαῦρον· στήσατε φρουρὰν ἐξώθεν τῆς θύρας, καὶ ἐν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ φονεύσατέ τον μᾶλλον παρὰ νὰ τὸν ἀφήσῃτε νὰ ἐξέλθῃ· ἐγὼ δὲ σπεύδω εἰς καταδιώξιν τοῦ κακούργου ἐκεῖνου, τοῦ καταχθονίου δαίμονος.

(Ἐξέρχονται Μοντάνος καὶ Γρατιανός.)

ΟΘΕΑ. Ἀπώλεσα καὶ τὴν ἀνδρείαν μου· καὶ πλέον ἀγύμναστος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὄπλων μου ἀρκεῖ τὸ ξίφος μου. Ἀλλὰ διὰ τί νὰ ἐπιζήσῃ ἡ τιμὴ εἰς τὴν ἀρετήν· ἐρρέτωσαν τὰ πάντα!

ΑΙΜ. Πόσον προφητικὸν τὸ ἄσμα σου, ὦ φίλτατη δέσποινα! Ἄκουσον με· δύνασαι νὰ με ἀκούσῃς; (ἄδει).

Ψάλλετε τὴν ἱεῶνα, τὴν πρῶσιν ἱεῶνα.

Ὁ Μαῦρε Μαῦρε, ἦτο ἀγνή καὶ σὲ ἡγάπα, ὦ σκληρὲ Μαῦρε, καὶ νὰ μὴ ἀναπαύσῃ ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν μου ἐάν δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, καὶ λέγουσα τὴν θεῖαν ἀσάποθάνω.... ἀποθνήσκω, (ἐκπνέει)

ΟΘΕΑ. Ἐγὼ ἀκόμη ἐν ξίφος ἐντός τοῦ δωματίου τοῦτου· εἶναι Ἰσπανικόν, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ εἶναι ἐμβόθαμμένον εἰς τὸ νῆμα τοῦ Ἰθρος. Ἄ! ἰδού αὐτό· θεῖέ μου θέλω νὰ ἐξέλθω.

ΓΡΑΤ. (Ἐξώθεν) Ἐάν τολμήσῃς νὰ ἐξέλθῃς θὰ πάθῃς δεινά, εἶσαι ἀσπλος καὶ δὲν δύνασαι νὰ ὑπερασπισθῇς σεαυτόν.

ΟΘΕΑ. Ἴδέ με καὶ ὁμίλησον μετ' ἐμοῦ, εἰδὲ μὴ καὶ ἀσπλος θέλω ὀρμήσειν ἐναντίον σου.

(Εἰσέρχεται ὁ Γρατιανός.)

ΓΡΑΤ. Τί θέλετε;

ΟΘΕΑ. Ἴδου καὶ ἐγὼ ἔχω ὄπλον· κάλλιον δὲ τοῦτου ξίφος οὐδέποτε ἐκοσμήσεν τὴν ὄσφυν τοῦ στρατιώτου. Πολλάκις διὰ τοῦ μικροῦ τούτου ὄπλου ἀντέκρουσα ἐμπόδια εἰκοσάκις ἀνώτερα τῆς δυνάμεως ἢν μοι ἀντιτάσσετε· Ἄλλ' ὦ ματαῖα καύχησις! τίς δύναται νὰ ἀνισταθῇ εἰς τὸ πεπρωμένον; παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς ἐκεῖνος. — Μὴ φοβεῖσθε διότι με βλέπετε κρατοῦντα ὄπλον· ἐφθασα πλέον εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου μου, καὶ εἰς τὸ θαλάσσιον σημεῖον εἰς τὸ ὅποῖον θέλει σταθῇ τὸ σκάφος μου. Ἀποχωρεῖτε ἐντρομος; ὁ φόβος σας εἶναι μάταιος· ἀπειλήσατε τὸν Ὀθέλλον με κἀλαμὸν καὶ θέλει τραπῆ εἰς φυγὴν· καὶ πῶς θὰ ὑπάγῃ ὁ ταλαίπερος Ὀθέλλος; (Στραφεὶς πρὸς τὴν Δυσδαιμόναν) Ὁ, πόσον μετεβλήθη! τάλαινα κόρη! εἶσαι ὠχρα ὡς σινδὴ π. Ὅταν θέλωμεν συναντηθῆ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως τὸ βλέμμα σου τοῦτο θέλει με κατακρημνίσει τὴν ψυχὴν μου ἐξ οὐρανοῦ καὶ οἱ δαίμονες τῆς κολάσεως θέλουσι ἀρπάξαι αὐτήν· ψυχρά, ψυχρὰ ὦ φίλτατον θῦμα, καὶ πρῶτα ὡς ἡ ἀθωότης σου! Ὁ καταρατὴ κακούργε Ἰάγε! — Ὁ δαίμονες ἀποδιώξατέ με μιστιγοῦντες με ἀπὸ τὴν οὐράνιον ταυτην θεάν! Ρίψατέ με εἰς τοὺς ἀνέμους, ἡ ψῆσάτέ με με θειάφι· καταποντίσατέ με ἐντὺς βαρᾶθρου βουστῶ πυρός. Ὁ Δυσδαιμόνα! Δυσδαιμόνα! ἀπέθανες; ἀπέθανες; ὦ! ὦ! ὦ!

Εἰσέρχονται Μοντάνος καὶ Λουδοβίκος, καὶ ὁ Κάσιος φερόμενος ἐπὶ φορέϊου, καὶ ἔχοντες τὸν Ἰάγον δέσμιον.

ΛΟΥΔ. Ποῦ εἶναι ὁ ἀπότολμος καὶ δυστυχέστατος οὗτος ἀνὴρ;

ΟΘΕΑ. Ἐδῶ εἶμι ἐγὼ ὅστις πρῶτον ἤμην Ὀθέλλος.

ΛΟΥΔ. Ποῦ εἶναι ὁ φαρμακερὸς ἐκεῖνος ὄφις; φέρετέ μου τὸν κακούργον ἐκεῖνον.

ΟΘΕΑ. (Βλέπων ἀσκαρδαμυκτεὶ τὸν Ἰάγον)

Ζητῶ νὰ ἴδω ἐάν ἔχη τα ἴχνη τῆς κολάσεως εἰς τοὺς πόδας του· ἀλλ' ἐάν εἶσαι δαιμόνιον δὲν δύναμαι νὰ σὲ σφάζω.

(Ὁ Ὀθέλλος πληγνέει τὸν Ἰάγον.)

ΛΟΥΔ. Ἀποσπάσατε τὸ ξίφος ἀπὸ τὰς χεῖράς του.

ΙΑΓ. Ἐπληρώθη, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἐφονεύθη.

Ο ΘΕΑ. Ἐσο βέβαιος ὅτι δὲν λυποῦμαι, διότι τὸ ν' ἀποθάνῃ τις εἶναι εὐτυχία.

ΛΟΥΔ. Ὁ σὺ Ὀθέλλε, ὅστις ποτὲ ἦσο τοσοῦτον καλοκάγαθος, πῶς ὑπέπεσας εἰς τὴν πράξιν ἐπαρᾶτου κακούργου; Τί θέλει εἰπεῖν ὁ κόσμος περὶ σοῦ;

ΟΘΕΑ. Οἱ ἂν θέλῃ ἄς με ὀνομάσῃ ἐντιμὸν φονεῖα ἂν ἀγαπᾶτε· διότι οὐδὲν ἐπραξά ὑπὸ μίσους ἀλλ' ὑπὸ αἰσθημάτων τιμῆς.

ΛΟΥΔ. Τὸ τέρας τοῦτο ἐν μέρει ὠμολόγησε τὸ ἐγκλημά του· μήπως συνεργήσατε μετ' αὐτοῦ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασίου;

ΟΘΕΑ. Ναί.

ΚΑΣΣ. Φίλτατε στρατηγέ, ποτὲ δὲν σας παρήσχοις αἰτίαν.

ΟΘΕΑ. Τὸ πιστεύω καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐρωτήσατε ὅμως τὸν ἡμιδαίμονα τοῦτον διὰ τί νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν παρὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά μου;

ΙΑΓ. Μὴ μ' ἐρωτᾶτε τίποτε· ὅτι ἐμάθετε ἐμάθετε· τοῦ λοιποῦ δὲν λέγω οὐδὲ λέξιν.

ΛΟΥΔ. Πῶς! τοῦλάχιστον δὲν θὰ δεηθῆς;

ΓΡΑΤ. Τα βρασιονιστήρια θέλουσι ἀνοίξει τὰ χεῖρά σου.

ΟΘΕΑ. Κἀλὰ θὰ κάμῃς.

ΛΟΥΔ. Κύριε, θέλετε μὲν ἴσῃ τὸ ὅ, τι συνέβη· ἰδού μία ἐπιστολὴ εὐρεθεῖσα εἰς τὸν κόλπον τοῦ φονευθέντος Ροδερίγου, καὶ ἰδού ἄλλη· ἐξ ὧν ἡ μία διαλαμβάνει ὅτι ὁ Ροδερίγος ἐμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν δουλοφονίαν τοῦ Κασίου.

ΟΘΕΑ. Ὁ κακούργε!

ΚΑΣΣ. Ὁ ἄπιστε καὶ χαμηρπέσκατε!

ΟΘΕΑ. Ὁ ἐξωλέστειτον καθῆρμα! Φίλτατε Κάσιε, πῶς περῆλθεν εἰς τὰς χεῖράς σας τὸ μανδύλιον ἐκεῖνο τῆς συζύγου μου;

ΚΑΣΣ. Τὸ εὔρον εἰς τὸ δωμάτιόν μου· καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὠμολόγησε πρὸ ὀλίγου ὅτι τὸ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπίτηδες διὰ τινὰ σκοπὸν, τοῦ ὅποιου ἐπέτυχεν κάλλιστα.

ΟΘΕΑ. Ὁ, ἀνόητος, ἀνόητος ἀνόητος ἐγὼ!

ΚΑΣΣ. Διαλαμβάνει πρὸς τούτους ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ροδερίγου τίνι τρόπῳ τὸν ὑπεκίνησεν εἰς τὸ νὰ με παροργίσῃ εἰς τὴν φρουρήσιν, καὶ νὰ ἐπενέγκῃ οὕτω τὴν παῦσίν μου. Ἀλλὰ καὶ προ ὀλίγου, ἀφ' οὗ πολλὴν ὥραν ἐμείνεν ὡς νεκρὸς, ἀνοιχὰς ἐπὶ τέλους τὸ στόμα του εἶπε· ὅτι ὁ Ἰάγος τὸν ὑπεκίνησε, καὶ ὅτι ὁ Ἰάγος τὸν ἐδολοφόνησε.

ΛΟΥΔ. (πρὸς τὸν Ὀθέλλ.) Πρέπει νὰ ἐξέλθῃτε ἐκ τοῦ θαλάμου καὶ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃτε· διότι ἡ ἐξουσία σας ἀφῆρη ἀφ' ὑμῶν καὶ ὁ Κάσιος θέλει τοῦ λοιποῦ διοικεῖ ἐν Κύπρῳ. Ὅσον δὲ διὰ τὸν δόλιον τοῦτον κακούργον, ἐάν ὑπάρχῃ τι λίαν ἔντεχον βίβανον δυνάμενον νὰ βασιανίξῃ δεινῶς καὶ διαρκῶς θέλωμεν τὸ προσφέρει αὐτῷ δῶρον. Ἰμεῖς θέλετε διατελεῖ δέσμιος ἕως οὗ ἡ φύσις τοῦ πταισματοῦ σας γίνῃ γνωστὴ εἰς τὴν Εὐετικὴν κυβέρνησιν.— Ἀπαγάγετέ τον.

ΟΘΕΑ. Παρακαλῶ, μίαν ἢ δύο λέξεις πρὶν ἐξέλθω.— Ἡ κυβέρνησις μοὶ εἶναι ὀλίγον ὑπόχρεως διὰ τινὰς, ἐκδουλεύσεις μου, ἀλλ' οὐδὲν λέγω περὶ αὐτῶν. Σὰς παρακαλῶ δὲ εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν τὴν δικαιοσύνης σας νὰ καλήσῃτε περὶ ἐμοῦ ὅπως γινώσκετε, μὴδὲν μετριάζοντες, καὶ μὴδὲ δεινοῦτες. Εἶτα δὲ ν' ἀναφέρῃτε περὶ τίνος ἡγάπα μὲν σφοδρῶς ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ φρονήσεως· τοῦ ὅποιου ἡ ζηλοτυπία εὐκόλως δὲν διηγείρετο, ἀλλ' ἄπαξ διεγερθεῖσα καὶ παραξυνθεῖσα εἰς τὸ ἐπακρον ὤθησεν αὐτὸν μανιώδη εἰς ἀπότολμον πράξιν. Νὰ λαλήσῃτε περὶ ἐνός

τοῦ ὁποίου ἡ χεὶρ ἐπράξεν ὡς ἡ τοῦ χαμερπούς ἐκείνου Ἰουδαίου, (1) ὅστις ἀπέρριψε μαργαρίτην πολυτιμότερον ὄλου τοῦ κράτους του· περὶ ἑνὸς τοῦ ὁποίου οἱ τεθλιμμένοι ὀφθαλμοὶ χύνουσι δάκρυα τόσον ἀφθόνως ὅσον τὰ δένδρα τῆς Ἀραβίας τὰς ἱμακτικὰς οὐσίας των. Σημειώσατε ταῦτα, καὶ πρὸς τούτοις ἂν ἀναφέρητε ὅτι ποτὲ εἰς Χαλυβόνα (2) εὑρεσκόμενος, εἶδον Ὁθωμανὸν δέρνοντα ἕνα Ἐνετὸν καὶ ὑβρίζοντα τὸ ἔθνος του· ἐγὼ δὲ ἀρπάξας διὰ τοῦ λαίμου τὸν περιτετημημένα κύνα, τὸν ἐπληξα διὰ τοῦ ξίφους μου οὕτω.

(Φονεύει ἑαυτόν).

ΔΟΥΔ. Ὡ τῆς αἱματηρᾶς ἡμέρας!

ΓΡΑΤ. Ὅλα τὰ σχέδιά μας καταστρέφονται.

ΘΘΕΛΑ. (Πίπτων ἐπὶ τῆς Δυσδαιμόνας) Πρὶν σε φονεύσω σ' ἐφίλησα· τί ἄλλο μοὶ μένει πρᾶν ἢ ἀποθάνω φιλῶν σε.

(Ἐκπνέει).

ΚΑΣΣ. Τὸ ἐπερίμενον τοῦτο, (διότι ἦτο ἀνδρείος) ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι δὲν εἶχεν ὄπλον.

ΔΟΥΔ. (Πρὸς τὸν Ἰάγον) Ὡ σκύλε τρισκατάραττε, ὀλεθριώτερε τῆς φθορᾶς τοῦ λαίμου καὶ τῆς θαλάσσης! Ἴδε τὸ εἰκτρὸν φορτίον τῆς κλίνης ταύτης! Ἴδε τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σου· Ἡ θέα τούτου πληγώνει τοὺς ὀφθαλμούς. Καλύψατε τὸ σπαραξικάρδιον τοῦτο θέαμα.—Γρατιανὲ, φυλάττετε τὴν οἰκίαν, καὶ λάβετε εἰς κατοχὴν σας τὰ κτήματα τοῦ Μαύρου διότι εἰς ὑμᾶς ἀνήκουσι. (Πρὸς τὸν Κάσσιον) εἰς ὑμᾶς δὲ, κύριε διοικητᾶ, ἐναπόκειται ἡ καταδίκη τοῦ καταχθονίου τούτου κακούργου· ὑμεῖς θέλετε ἀποφασίσαι περὶ τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ εἴδους τῶν βρασάνων.—Βισανίσατε τὸν κύνα ὅπως δεῖ. Ἐγὼ δὲ πρέπει νὰ σπεύσω νὰ ἐπιβιβασθῶ, καὶ ἐπιστρέψω οἴκαδε διηγηθῶ καρδιαλῶς εἰς τὴν σύγκλητον τὸ τρομερὸν τοῦτο συμβάν.

ΤΕΛΟΣ.

Νέος τρόπος τοῦ οἰκοδομεῖν τὰ ταχυδρομικά!

Κύριός τις ἔχων νὰ στείλῃ ἐπιστολάς τινὰς διὰ τοῦ Γαλλικοῦ ταχυδρομείου καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὰς φέρῃ ὁ ἴδιος ἕνεκα τῶν ἀσχυλιῶν του, εὑρίσκει καθ' ὄδον ἕν ἐξ ἐκείνων τῶν παιδιῶν ἅτινα ἀνατρέφονται φυσικῶς καὶ ἀνεξήδως, καὶ τῶν ὁποίων αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς κείνται καθέτως ἐπὶ τοῦ κρανίου των, οἱ δὲ πόδες συγχρωτισθέντες μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ ἀμιλλώμενοι πρὸς τὰ κάλλιστα ὑποδήματα τῶν Περσιῶν ὡς πρὸς τὸ

1) Αἰνίσσεται τὸν Ἡρώδη ὅστις δι' ὁμοίαν αἰτίαν ἐφόνευσε τὴν σύζυγόν του Μαριάνναν.

2) Ἡ ἄλλως Βερόβοια τῆς Συρίας, Χαλέπιον.

μέλαν τοῦ χρώματος ἀπολλάττουσιν αὐτοὺς πολλῶν γροσίων δαπάνης κατ' ἔτος. Προσκαλέσας δὲ τὸν τοιοῦτον τῷ δίδει τὰς ἐπιστολάς φερούσας ἤδη τὰ σημεῖα τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους, καὶ πρὸς τούτοις τῷ δίδει εἴκοσι παράδες διὰ τὸν κόπον του, λέγων αὐτῷ νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, καὶ ὅτι ἦσαν πληρωμένα.

Ορισμὸς σας τσελεπί μου εἶπεν ὁ νέος Σπαρτιάτης, καὶ πάραυτα ἤρξατο τρέχειν· ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἀπαντᾷ καὶ ἄλλον τινὰ Κύριον κρατοῦντα ἐπιστολάς, καὶ πλησιάσας αὐτῷ

— Τσελεπί, τῷ λέγει, τὰ γράμματά σας εἶναι πληρωμένα;

— Ὁχι· διὰ τί ἐρωτᾶς;

— Μοῦ δίνετε δύο γροσία; σας δίνω αὐτὰ ποῦναι πληρωμένα καὶ τὰ στέλνετε!!!

Νέος τρόπος διὰ τοὺς λαιμάργους καὶ ἀσώτους τοῦ συντέμνειν τὴν τεσσαρακοστήν.

Νὰ δανεισθῶσι χρήματα ἐν καιρῷ τῆς ἀπόκρεω, πληρωτέα τὸ πᾶσχα, καὶ τότε ἡ μεγάλη τεσσαρακοστή θέλει τοῖς φαῖν λίαν σύντομος.

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΕΥΤΩΝ.

Ὁ Σὶρ Ἰσακ Νεύτων ἐγεννήθη τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣ ἀπέθνηεν ὁ Γαλιλαῖος, τούτῃστι τὴν 25 Δεκεμβρίου 1642, ἐν Κολτερσουόρθη (Collersworth) τοῦ κομητᾶ του τοῦ Λινκόλνου (Lincolnshire) ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ πατὴρ του εἶχεν ἀποθάνει πρὸ τινῶν μηνῶν εἰς τὸν μικρὸν ἀγρόν του, τοῦ ὁποίου ἦτο καὶ γεωργός. Πρώτη δὲ παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ του. Δωδεκαετῆς ἐστάλη εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Γρανθάμης (Grantham) ὅπου ἔμαθε τὴν λατινικὴν, καὶ διεκρίθη διὰ τὴν εἰς τὰ μηχανικὰ κλίσειν του.

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς διασκέδασεώς του ἐνεργολεῖτο πάντοτε εἰς τὸ νὰ κατασκευάζῃ μικροὺς μύλους, τοὺς ὁποίους ἔκαμνε νὰ κινῶνται. Με παλαιὸν τι κιβώτιον κατασκεύασεν ὠρολόγιον ὑδροκίνητον, τοῦ ὁποίου ὁ δείκτης ἐκινεῖτο ὑπὸ μικροῦ τεμαχίου ξύλου, τὸ ὁποῖον εἰσεχώρει καθ' ὅσον ἐξέρρεε τὸ ὕδωρ. Ἐστῆσε δὲ καὶ ἀξιόλογον ἡλιακὸν ὠρολόγιον. Πάντα λοιπὸν ταῦτα τὰ ἐργαλεῖα, τα ὁποῖα εἰργάζοντο τακτικώτατα, διήγειραν τὸν θαυμασμὸν τῶν συμμαθητῶν του. Ἐναντίον δὲ ὄλων τούτων τῶν ἀποδείξεων τῆς μελλούσης εὐδοκίμησέως του ἐν ταῖς ἐπιστήμας, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ σχολείου ἠθέλησεν νὰ τὸν κάμωσι γεωργόν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὸ νὰ ἐπικροπῆ εἰς τὰ κτήνη ἢ νὰ ἐπισιχθῆ εἰς τοὺς ἐργάτας, ἐβουζήτετο εἰς ἀναγνώσεις

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΕΥΤΩΝ

SIR ISAAC NEWTON

καθήμενος εἰς τὴν σκιαν δένδρου· καὶ μάλιστα ἡμέραν τινά, σταλεῖς εἰς τὴν ἀγοράν τῆς Γρανθάμης ἵνα πωλήσῃ τὰ πρῶτόντα τοῦ ὑποστατικοῦ του, ὑπῆγε καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τι ἀνώγειον ἵνα ἐνασχοληθῇ εἰς τὴν λύσιν μαθηματικῶν προβλημάτων, ἀφίνων ἅπασαν τὴν λοιπὴν φροντίδα εἰς τινὰ γέροντα ὑπὸ πρῆτῃ του, ὅστις τὸν εἶχε συνοδεύσει. Ἡ δὲ μήτηρ του ἦτις ἐπόπτει μετ' ἀληθοῦς ἐνδιαφέροντος πάντα τὰ σημεῖα ταῦτα τῆς μεγαλοφυΐας του, ἀπεφάσισε νὰ τὸν στειλῇ τινὰς ἔτι μῆνας εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ τὴν 5, Ἰουνίου 1660 εἰσήλθεν ὡς μαθητὴς εἰς τὸ Λύκειον τῆς Τριᾶδος ἐν Κανταβριγία.

Τὰ πρῶτα βιβλία τὰ ὁποῖα ὁ Νεύτων ἐμελέτησεν ἐν Κανταβριγία ἦσαν ἡ λογικὴ τοῦ Σωνδερσῶνος, ἡ ὀπτικὴ τοῦ Κέπλερ, ἡ Ἀριθμητικὴ τοῦ Οὐάλλις, καὶ ἡ Γεωμετρία τοῦ Καρτεσιῦ. Μέρους δὲ τῆς φυσικῆς ζωῆς τότε ἀγνοῶν ἐπισχόλησε τὴν προσοχὴν του, τουτέστι τὸ περὶ τοῦ φωτός. Ὁ Καρτεσιὸς εἶχε γνωμοδοτήσῃ ὅτι τὸ φῶς προέρχεται ἐκ τοῦ κωματισμοῦ κέντρου τινὸς λίαν λεπτοῦ, καὶ λίαν ἐλαστικοῦ τὸ ὁποῖον ὑπέθετεν ὅτι ἐπλήρου τὸ διάστημα. Ὁ Νεύτων ἔλαβεν ὕαλον μὲ πλευρὰς συναποτελούσας γωνίας, δηλαδὴ ὑάλινον πρίσμα, καὶ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου διατίνος ὅπως ἐν τῇ θυρίδι σκοτεινοῦ τινος δωματίου.

Τὸ πείραμα τοῦτο ἔδειξεν ὅτι τὸ φῶς διερχόμενον τὴν ὑάλον διεθλάτο εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποτελῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνα παρισῶσαν ἑπτὰ διαφόρα χρώματα, καὶ ἐπαναλαβὼν τὰ πειράματά του ταῦτα ἐπορεύετο τὴν ἀλήθειαν ὅτι τὸ φῶς σύγκειται ἐξ ἀκτίνων δυναμένων νὰ χωρισθῶσιν ἐπ' ἀλλήλων· ὅτι ἐκάστη ἀκτὶς τοῦ φωτός συνίσταται ἐξ ἑπτὰ ἀρχικῶν ἀκτίνων, καὶ ὅτι ἐκάστη τῶν ἑπτὰ τούτων ἀκτίνων εἶναι μᾶλλον ἡ-ἡττον διαθλαστή.

Ὁ Νεύτων ἐρεῦρε καὶ τὴν περὶ τῆς βαρύτητος θεωρίαν· δηλαδὴ τὴν τάσιν τῶν ἐπὶ τῆς σφαίρας ἡμῶν σωμάτων πρὸς τὸ κέντρον αὐτῆς. Ἡμέραν τινὰ καθήμενος εἰς τὸν κήπον του εἶδε μῆλον καταπίπτον ἐκ τοῦ δένδρου καὶ ἤρχισεν ἔκτοτε νὰ συλλογίζηται περὶ τῶν νόμων οἵτινες πρέπει νὰ κανονίζωσι τὴν πτώσιν τῶν σωμάτων ἐν γένει. Ἐπαναλαβὼν δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο εὗρεν ὅτι ἡ αὐτὴ ἐκείνη αἰτία ἣτις κἀνεῖ τὸ μῆλον νὰ πέσῃ ἐκ τοῦ δένδρου, κρατεῖ τὴν σελήνην καὶ τοὺς πλανήτας εἰς τὰς τροχιάς των, καὶ κανονίζει διὰ δυνάμεως ἐν ταῦτῳ ἀπλῆς καὶ θαυμασίας τὰς κινήσεις ὅλων τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Ἐν ἔτει 1667, διορίσθη ὑπομίσθιος ὑφηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κανταβριγίας, καὶ μετὰ δύο ἔτη διεδέχθη ὡς καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν τὸν φίλον του τὸν διδάκτορα Βάρρῳ παραιτηθέντα ἐκουσίως.

Ὁ θρίαμβος τοῦ Νεύτωνος ὑπῆρξε μάλιστα ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ἀντανεκλαστικοῦ τηλεσκοπίου. Ἡ

δημοσίευσίς αὐτοῦ ἐστήριξε τὴν φήμην του ἐπὶ βάσειον ἀκλονήτων, καὶ ἔκτοτε τὰ πλοῦτη καὶ αἰτιμαὶ ἔτρεχον κατόπιν αὐτοῦ. Ἐν ἔτει 1695 ἐξελέχθη ἀντιπρόσωπος τοῦ πανεπιστημίου ἐντῆ βουλή, καὶ ἡ τιμὴ αὐτῆ ἀπενεμήθη αὐτῷ πάλιν τῷ 1701. Ἐν ἔτει 1695, εἶχε διορισθῆ ἔφορος τοῦ νομισματοκοπέου καὶ τῷ 1699 ἐγένετο διευθυντὴς αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ ἔτος ἡ τῶν Ἐπιστημῶν Ἀκαδημία τῶν Παρισίων τὸν διώρισε μέλος αὐτῆς ἀντεπιστέλλον. Ἐν ἔτει 1703, ἡ Βασιλικὴ Ἐταιρεία τῆς Ἀγγλίας ἐξελέξατο αὐτὸν πρόεδρον αὐτῆς καὶ ἐπανελάβε τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἔτη, δηλαδὴ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του.

Ἐξω τῶν ἐπιστημῶν, εἰς τὸν κοινὸν βίον, ὁ Νεύτων ἦτο ἀφελὴς, εὐθυμος, καὶ εὐπροσῆγορος, καὶ ἐδέχετο μετὰ καλοκάγαθίας ἐπισκέψεις πολλὰς ὀχληράς, ἀνεπλήρου δὲ τὴν ἐκ τούτου ἀπώλειαν τοῦ χρόνου ἐγειρόμενος λίαν πρῶτ, καὶ διαθέτων τὰς ὥρας του εἰς τρόπον μεθοδικώτατον, καὶ διὰ μόνου τοῦ μέτου τούτου ἠδυνήθη νὰ ἐργασθῇ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Ἐν ὅσῳ δὲ εὕρισκετο μόνος ὁ κάλαμος καὶ τὰ βιβλία οὐδέποτε ἐξέλειπον ἐκ τῶν χειρῶν του. Τὰ γενναῖα αἰσθήματά του τῶν ἐνέπνευσαν γνωμικὸν τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπανάληψις ποτὲ δὲν θέλει προξενῆσαι κόρον. « Οἱ μὴ δόντες μὴδὲν πρὸ τοῦ θανάτου ἑαυτῶν, οὐδέποτε ἔδωκαν. » Ἡ διανοητικὴ ἐνέργεια αὐτοῦ διετέλεσεν ἀμείωτος καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ σχεδὸν ἀπηλλαγμένον νόσου, ἐναντίον τῆς προβεβηκυίας ἡλικίας του. Ἀπέθανε δὲ τὴν 20 Μαρτίου 1727 ἑτῶν ὀγδοήκοντα καὶ τεσσάρων ἐν ἀταραξίᾳ σπανιωτάτῃ. Δ. Κ.

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΚΕΦ. Δ'. Ἡ ἔφοδος.

Ὁ Μάστῳρ Γρούφης ἠγέρθη βραδέως, ἀπετίναξε τὸν κοινορτον ὅστις ἐκάλυπτε τὰ φορέματά του, καὶ ἔψαυσε τὰ μεμλωκοπισμένα μέλη του. — Μὰ τὴν ἀλήθεια καλὸ παιδί εἶναι ὁ λαῖρδος· Θεὸς σχαρῆσοι τὸν πατέρα του· ἐγὼ ἐπερίμενα νὰ μὲ φάγῃ ὅλοζώντανον. Ἐστηρίχθη δὲ ἐπὶ τῆς θυρίδος προσπαθῶν νὰ διῆθῃ ἐν τῷ σκότει τὸ ὅτι ἐμελλε νὰ συμβῆ μετὰ τοῦ Λαῖρδου καὶ τοῦ Βώθη Λαντέρνα. — Μὰ τὴν πίστι μου, εἶπε κατὰ νοῦν, ὁ Βώθης ἤθελε καλοπληρώσει εὐχαρίστως τὸ ἀλεξικίνδυνον γαύγισμά μου. Ἀλλὰ τί με μέλει; μήπως εἶμαι σκύλος, ἐγώ; καὶ ἐπειδὴ ὡς φαίνεται ἡ τύχη παρέχει ἐλπίδα σωτηρίας διὰ τὰ κακόμοιρα τὰ κοράσια, δὲν θέλω νὰ ταῖς ἀφαιρέσω αὐτὴν. . . Μπάρδο, μὰ τὸ θερίδι! νὰ ἡ σελήνη, διὰ νὰ ἴδωμεν καλὰ καλὰ τὸ θέαμα. . . τὴν ναυμαγίαν!

Ὁ Βώθης εἶχεν ἤδη παρακάμψει τὰ τελευταῖα ἠγκυροβολημένα πλοῖα καὶ πλοῖαρια, καὶ εὕρισκετο εἰς τὸ κενὸν διάστημα τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐν τῷ μέ-

σφ τοῦ ποταμοῦ. Ἀπεναντίας δὲ ὁ λαῖρδος ἐκολύμ-
βα ἐπὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαβυρινθοῦ τῶν ἡγκυρογολη-
μένων λέμβων.

‘Ο λαῖρδος ἦτο ἰσχυρὸς κολυμβητής. Διέσχίζε τὸ
ὔδωρ διὰ τακτικῶν τιναγμάτων, καὶ ἐπλησίαζε διὰ
τάχους εἰς τὴν λέμβον τοῦ Βώβη, ὅστις προὔχῳρει
βραδέως καὶ ἀνευ ὑποψίας.

— Θὰ τὸν προφθῆσῃ μὰ τὴν ἀληθειαν! ἔλεγε
καθ’ ἐαυτὸν ὁ Γρούφης. . . τὸ νερὸν εἶναι φίλος τοῦ
καὶ τὸν εἶδα . . . εἰς τοὺς καλοὺς ἐκείνους χρόνους . . .
νὰ κολυμβῆ ὀλόκληρον ὄραν εἰς τὸν Σαλοῦαι παρὰ
τὴν πλευρὰν τοῦ ἀσθμαίνοντος ἵππου του . . . Ἄ! ὁ
Μάστωρ Βώβης δὲν τὴν ἔχει τόσο καλὰ . . . Ἄν ὁ
λαῖρδος ἔχη ἐπάνω του κανένα δῖρκε (dirk ξιφιδίων)
θὰ τὸν καμακώσῃ σὰν σαλομόν (1) καὶ καλὰ θὰ τὸν
κάμῃ.

— Τί εἶναι ποῦ θὰ τὸν κάμῃ καλὰ, Μάστωρ
χάχα, ἐφώναξεν ὀπισθεν αὐτοῦ ξηρὰ τις καὶ ὀξεῖα φω-
νὴ.

— Αὐτοῦ ἦσο γλυκεῖά μου φίλη! ἐτραύλισεν ὁ
ξενοδόχος ἐκπεπληγμένος.

— Ἐκεῖ ἤμουν Μάστωρ Γρούφης, . . . καὶ δὲν
ἐντρέπεται καθόλου; εἶσαι πλέον ἀνάνδρος ἀπὸ ἕνα
λαγῶν, τὸ ξεῦρες; Ἄκουε ἐκεῖ νὰ μὴ μπερῆσῃ νὰ
μὲ ὑπερασπισθῇ ὁ σύζυγός μου τῆ φωχῆ! . . . Ἦθε-
λες νὰ μ’ ἀφήσῃς νὰ μὲ φονεύσῃ ὁ μανιώδης ἐκεῖ-
νος; μάστωρ Γρούφης!

— ὦ! φιλάττη μου . . . ἀντέκρουσεν ὁ ξενοδό-
χος.

— Σιώπα . . . ἢ μάλλον ἀποκρίθητι! . . . Ὁ
λωλόγερὸς ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν;

— Ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν, ψυχὴ μου.

— Διὰ νὰ πνιγῇ;

— Ὁ Μάστωρ Γρούφης ἐδίστασε.

— Ἦμπορεῖ καὶ νὰ πνιγῇ, ψυχὴ μου, ἐτραύλι-
σεν ἐπὶ τέλους.

Ἡ Κυρὰ Γρούφης τῷ ἐτόξευσεν ἐν βλέμμα δυσ-
πιστίας, καὶ τὸν περιέστρεψε βαρεῖα χειρὶ ἵνα στή-
σῃ αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν σκοποσιάν του παρὰ τὴν
θυρίδα.

— Ὁ λαῖρδος ἔχει ἐνίστε τὰ δαιμόνια του, ἐμορ-
μύρισε, καὶ ἔμωσ στοιχηματίζω ὅτι ἤθελε προτι-
μῆσαι νὰ σπᾶσει τὸ κρανίον σου παρὰ νὰ βελήτῃ
νὰ πνιγῇ . . . Εἶχε τὰ βλέμματα τοῦ σατανᾶ προ-
όλιγου, καὶ προτιμῶ ὅτι εἶναι μέσα εἰς τὸν ποταμόν
παρὰ εἰς τὴν οἰκίαν μου . . . ἀμὴ τὸ μανδῆλι ἐκεῖνο
ἄχρηστον πλάσμα ὅπου εἶσαι! νὰ μ’ ἀποκρίθῃς διὰ
τὸ μανδῆλι ἐκεῖνο! διὰ τί ἀφῆσας νὰ πῆσῃ τὸ μαν-
δῆλι ἐκεῖνο; — τὸ μανδῆλι ἐκεῖνο, πευλί μου, πρέ-
πει νὰ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ κοριτσιοῦ ἐκεῖνου. .

— Θὰ μοῦ σούσης τὸ σπῆτι καθῆς πηγαίνεις κύ-
ριε! εἶσαι κατὰρα κυρίου, δὲν ἔμπορῶ νὰ σοῦ τὸ κρύ-
ψω . . . ἐάν Ολαῖρδος δὲν ἔβλεπε τὸ μανδῆλιον ἐ-
κεῖνο ἠμπορούσαμεν . . . θελω νὰ πῶ ἠμπορούσα,
διότι σὺ δὲν διαφέρεις τοῦ μηδεὸς . . . ἠμπορούσα
νὰ τὸν κάμω νὰ πιστεύσῃ ὅ, τι ἤθελα . . . Δὲν οἰκείρῃ-

εται μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς ἀπὸ τὸ πρωῒεως
το βράδου;

— Νὰ ποῦμε τὴν ἀληθειαν, ψυχὴ μου . . .

— Σιώπα! ἐκεῖνο τὸ μανδῆλι ἠμποροῦσε νὰ φέ-
ρῃ στὸ κεφάλι μας ἄγχιμας δουλειῆς, ἐάν δὲν ἔ-
παιρνεν εὐθύς τὴν ἀπόφασίν του ὅσ’ βουνηώτικο πάλ-
ληκάρη . . . Ἀλλὰ δόξ’ νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς ποῦ ὁ ποταμὸς
ἐδῶ ἀποκάτω εἶναι βαθύς . . . Ἄ! ποῦ νὰ πᾶρ’ ὁ δι-
άολος, μ’ ἐγέλασας! βλέπω ἕνα ἀνθρώπον ποῦ βγαί-
νει ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς γαμπάρας ἐκεῖνης . . . Μὴ
μου πῆς πλέον ψεύματα, Μάστωρ Γρούφης, εἶδὲ μὴ
σὲ παίρν’ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ! ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν
εἶναι ὁ λαῖρδος;

— Ναι, εἶπεν ὁ ξενοδόχος θέλων καὶ μὴ.

— Ὁλαῖρδος! ἀνεβόησεν ἡ ξενοδόχος, γενομένη
πελιδνὴ ὑπὸ φόβου καὶ ὀργῆς: — καὶ ἡ λέμβος ἐκεῖ-
νὴ ὅποια φέρεται εἰς ἀπόστασιν εἰκοσιν ὀργυῶν ἀπ’
αὐτοῦ εἶναι τοῦ Μάστωρ Βώβη;

— Ναι, εἶπε πάλιν ὁ ξενοδόχος.

— Καὶ δὲν τον εἰδοποιεῖς ἄλλοι! ἐπανελάθεν
ἡ Κυρὰ Κρούφης, τῆς ὁποίας τὰ δάκτυλα συνεκ-
λεισθησαν ὡς νὰ ἤθελε νὰ ξεσχίσῃ τὸ πρόσωπον
τοῦ συζύγου της: — Στέκει αὐτοῦ ὅσ’ ἕζυλον! . . .
τὸ σημεῖόν σου λέγω, εὐθύς τὸ σημεῖόν!

Ὁ Μάστωρ Γρούφης πρῶτον ἤδη φορὰν μετὰ
πολλὰ ἔτη ἠσθάνθη τὴν ἀδύνατον θέλησιν τοῦ νὰ
κάμῃ ἀντίστασιν ἐδίστασεν, ἀνερῶθη καὶ ἐνέ-
βλεψεν εἰς τὴν σύζυγόν του συστέλλων τὰς ὀφρῦς,
ἀλλὰ πάραυτα τὸ βλέμμα του κατέπεσε τὸ φῶς
τοῦ κιτρίνου φανοῦ πίπτον καθέτως ἐπὶ τοῦ πελιδ-
νοῦ προσώπου τῆς Ξενθίππης του τοιαύτην εἶδεν
εἰς αὐτὴν ἔκφρασιν τρομερᾶς κακίας ὡστε ὁ Γρούφ-
ης ἠσθάνθη βίγος δι’ ὄλων τῶν μελῶν τοῦ σώμα-
τός του.

— Αὔριον, εἶπε κατὰ νοῦν, ἠμπορεῖ νὰ μοῦ βάλῃ
φαρμακὶ στὴν σουτάν μου, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ
βάλῃ τις μὲ τὸν διαβύλον.

— Λοιπὸν τί στέκεσαι; ἐπανελάθε προσωακτι-
κῶς ἡ ξενοδόχος.

Ὁ Μάστωρ Γρούφης παρέκλυψεν ἔξω τῆς θυρίδος
ἔσθεσε τὸν φανὸν, καὶ ἔβαλε τὰς δύο του χεῖρας εἰς
τὸ στόμα του, καὶ πάραυτα ἠκούσθη τρομερὰ ὕλα-
κῆ, τῆς ὁποίας οἱ βορεῖς τόνοι ἀναμφιβόλως ἐφθα-
νον ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθη τῶν Ταμέσως μέχρις τῆς
ἄλλης, ὁ Μάστωρ Γρούφης ἔβαλε τὰς χεῖράς του
εἰς τοὺς κόλπους του καὶ τὸ γαύγισμά του ἔπαυσε.

Ἔτσι δὲ! ἀνεβόησεν ἡ ξενοδόχος, ἐν τῇ ὑπερ-
βολῇ τῆς ἀνοσίτου χάρας της δὲν ὑπάρχουν εἰς ὄλον
τὸ Λονδίον δύο σαμψώνιδες (dogue) ποῦ ἠμποροῦν
νὰ γαυγίζωσιν σὰν ἐσέν. Τώρα ἡμεῖς ἐδώσαμεν τὴν
εἰδήσιν εἰς τὸν Βώβην μας, καὶ ὁ γέρον λαῖρδος
δὲν ἔχει ἄλλο παρὰ νὰ βυσταχθῇ καλὰ. Ἦμπορῶ
νὰ στοιχηματίσω ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ζητήσῃ
ἐξήγησιν διὰ τὸ ὅτι συνέβη ἀπόψε. Ἡ κυρὰ Γρούφ-
ης ἐσιώπησε, καὶ ἔκαμεν ὀλίγον τόπον ἐπὶ τοῦ ση-
ρίγματος τῆς θυρίδος πλησίον της διὰ τὸν σύζυ-
γόν της τὸ θέαμα ἤρχιζε νὰ γίνεταί περιεργον. Ἡ

(1) Ἀτακίδης, εἶδος ἰχθύος.

σελήνη ἔλαμπε μὲ ὄλην τὴν λάμψιν της, καὶ ἡ θυ-
ρίς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἦτο
ὡς εἶδος προσκηνίου, ὅθεν ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὰ
πάντα, ἀν’ ὅχι καὶ ν’ ἀκούσῃ.

Ὁ ἄγκος Μακ Φυρλάνης ἐξηκολούθει κοκυ-
θῶν μετ’ ἐνεργείας ἥτις ἐδήλου ὅτι αἱ δυνάμεις του
πολύ ἀπείχον τοῦ νὰ ἦναι ἐξηνητημένοι δὲν διευ-
θύνετο δὲ κατ’ εὐθείαν πρὸς τὴν λέμβον, ἀλλὰ διέ-
τρυνε τὴν ποταμόν κατ’ εὐθείαν γραμμὴν, ἵνα
ὠφελθῇ ἐκ τοῦ βρύματος εἰς τὴν κρίσιμον στιγμὴν.

Τὸ γαύγισμα τοῦ Μάστωρ Γρούφης ἐπέρκεσεν ὑπε-
ράνω τῆς κεφαλῆς του χωρὶς ποσῶς νὰ διεγείρῃ
τὴν προσοχὴν του ἐξηκολούθει νὰ διατέμνῃ το
βῆμα προσέχων ὅμως τοῦ λοιποῦ νὰ μετριοζῇ τὴν
ὀργὴν τῶν τιναγμάτων του ἵνα φθάσῃ ἀπαραί-
τητως εἰς τὸ θεράκι του.

Ἡ λέμβος τοῦ Βώβη ἱσχύετο ἰγκαταλειμμένη,
καὶ ἐπληγιοδρόμει βραδέως πρὸς τὸ ἐγγύτατον ἄκ-
ρον τῆς ἀσιστερᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὁ δὲ κυβερ-
νήτης Βώβης ἦτο κατακεκλιμένος εἰς τὸν πυθμέ-
να τῆς λέμβου, εἰς τρόπον ὡστε νὰ ἔχη μόνον τὴν
κεφαλὴν ὑψωμένην ἀνωθεν τῆς πλευρᾶς αὐτῆς.

Ὁ διάπλους τὸν ὅποιον εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο βρα-
χὺς, ἀλλ’ ὁ σκοπὸς δὲν ἦτο τόσο τὸ νὰ φθάσῃ τα-
χεως ὅσον τὸ νὰ φθάσῃ ἀνευ προσκόμματος, καὶ
ὁ Βώβης ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ εἶχε συλλογισθῇ ὅτι μία
λεύθος πληγιοδρομοῦσα σχεδὸν ἀνεπαισθητῶς εἰς τὸ
μέριον ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ ἔβη τὸ βῆμα δὲν εἶχε
ἐπιπῖδα σὰν χίλια ἐνα τοῦ νὰ μὴ περατηρηθῇ
εἶχε καταστρώσει τὰς δύο ἀδελφὰς ὅσον ἠδυνήθη
καλλίστα, καὶ ἐξέταζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐάν
ἦταν καταλελειμμένοι ὅσον τὸ δυκτὸν ἀναπτυκτικῶς.
Τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν ὁμοιάζει τόσο μὲ τὴν
φιλόστοργον πρόνοιαν ἐνὸς πατρὸς διὰ τὰς θυγατέ-
ρας του ὅσον ὁμοιάζει ἡ μέριμνα τοῦ Βώβη διὰ τὰ
ἐμπορεύματά του.

Καθ’ ἡν στιγμὴν ἠκούσθη τὸ γαύγισμα, εἶχεν ἐκδυθῇ
τὸν ἐπενδύτην του διὰ νὰ τὸν βάλῃ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν
τῆς Ἄννης, ἀλλ’ οἱ γνωστοὶ ἐκεῖνοι ἤχρη διετίνα-
ξιν αὐτὸν ἠλεκτρικῶς καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐμει-
νεν ἀκίνητος, ἔπειτα δὲ ἐγείρων ἔλαφρὰ τὴν κεφα-
λήν του ἀνωθεν τῆς πλευρᾶς, ἐρρίψε περίξ τοῦ πλοῖ-
ου τὸ διαπερατικὸν βλέμμα του.

— Τί διάλο θέλει νὰ πῆ τοῦτο; ἐμορμύρισε,
μήπως ἐβλόωσαν τὰ μάτια μου καὶ δὲν βλέπω πρὶν
τὴν λέμβο τὸ ἀστυνομίαις μ’ αὐτὸ τὸ ὄρατο φεγ-
γᾶρι! . . .

Καλὴ δὲν πρέπει νὰναι τίποτε; πρέπει νὰν’ ἀλη-
θινὸς σκύλος, ὅπου ἡ φωνὴ του μισαίνει τοῦ βρω-
κόλακα τοῦ Γρούφης . . . Αὐτὸς ὁ διάλογος τὴν τυ-
ραννᾶ πολλὴ τὴν κακόμοιρον τὴν γυναῖκά του!

Καίτοι ἠμπεπεισμένος ὅτι οὐδεὶς ἠπέλει αὐτὸν
κίνδυνος, ἔστρεψε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ὡς
ἐκ τῆς συνήθους καὶ ὑπερβολικῆς περισεψείας του,
ἥτις ἰδιάζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἵτινες
ἔχουσιν ἐπάγγελμα τὸ νὰ βλάπτωσι τοὺς ἄλλους,

ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ
Βασιλέως Γεωργίου ὁ κίτρινος φανὸς δὲν ἐφείγγε
πλέον καὶ ὁ Βώβης ὠχρῶισεν ὑπὸ τὴν χαλκοειδῆ
χοροῖάν του δὲν ἦτο λοιπὸν ἢ ὕλακῃ σκύλου ἢ πρὸ
ὀλίγου ἀκουσθεῖσα τῷ ἐμῆνως κίνδυνον, ὅστις δι’
αὐτὸν ἦτο τοσοῦτω μάλλον ἐπίφοβος, ὅσῳ δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ἐνωθῆσῃ τὴν φύσιν αὐτοῦ. Ἄνηγέρθη πάλιν
ὀλίγον καὶ ὁ ἐξυδερκέστατος ὀφθαλμὸς του ἠρεύνη-
σεν ἕκαστον σημεῖον τῶν περίξ τῆς λέμβου του,
ἀλλ’ οὐδὲν ἐκ τῶν ἑσα εἶδεν ἐνέπνευσεν αὐτῷ ὑπο-
ψίαν.

— Νὰ μὲ κολάσῃ ὁ Θεός! εἶπε γογγύζων μετ’
ἀληθοῦς ἀνησυχίας, — οἱ ναῦταις λένε πῶς τὸ Ὀλ-
λαντζέτικο τὸ στοιχεῖν τῆς θάλασσης κυριεύει ἀλά-
κτραις φρεγάδες καὶ δὲν φτίνονται εὔτε τὰ πανία
των, οὔτε ἡ σκαρὴ τους . . . Μπᾶς κ’ ἔχει κανένα
παλιμπάνικο στοιχεῖν ὀλογοῦρά μου καὶ δὲν τὸ βλέ-
πω; Ἄσχημα τὴν ἔχω νὰ μ’ πλιζῶ σὲ, ναυμαχία
μὲ τέτοιο φορτίο ποῦ ἔχω . . . Καὶ μῶλον τοῦτο
ἀνάθεμά με κίᾳν βλέπω καρυδότσεφλον ὀλογοῦρά
μου στὰ νερά ποῦ βρίσκομαι.

Καὶ σιωπῆτας αἴρνης προεξέβαλε πάλιν τὴν κε-
φαλὴν του ὡς νὰ ἤθελε νὰ διπλασιάσῃ τὴν ὀξύτητα
τοῦ βλέμματός του εἶχε διακρίνει σκοτεινὸν τι
ἀντικείμενον κινούμενον ἐν ἀποστάσει περί που δε-
καπέντε ὀργυῶν εἰς τὰ ἔχρη τῆς λέμβου του.

— ὦ! ὦ! εἶπε τί ν’ αὐτό; . . . Οἶβου! εἶν’ ἀνθρω-
πος, καὶ κολυμπητῆς φοβερός . . . μπᾶς καὶ θέλει
νὰ μοῦ πάρῃ τὸ φορτίο μου;

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Βώβης ἀφείε τὸ κέντρον τῆς
λέμβου του μετέβη ἐρπόμενος εἰς τὴν πρῶμην. Δια-
θαίνων δὲ ἐγγύθεν τῆς Κλάρης ἐκτόπησε τὸν βρα-
χίονά της διὰ τοῦ ἀγκῶνος του ἡ δὲ νεάνις ἐστέ-
ναξεν ἀσθενῶς.

Ὁ Βώβης ἐβλοσφήμησεν ἀκουσίως. Νὰ κί’ ἄλλο
κακὸ! — δὲν μου τ’ ἀποκαίμησαν καλὰ . . . Ἄν
ἡ ἐγκράτεια δὲν ἦταν μεθυμένη ὄχτω μέραις
τὴν ἐβδομάδα, ἠμποροῦσε νὰ κᾶν ἐκεῖνη αὐτὴ τὴ
δουλειά, ἀν καὶ δὲν μ’ ἀρέσει νὰ βάλῃ τὸ χεῖρι της
σ’ ὄλαις μου τῆς δουλειᾶς, ἡ γλυκεῖά μου ἡ ἀγά-
πη! . . . Ἀλλὰ εἶναι πάντα μεθυμένη!

Ὁ Βώβης ἐξέπεμψε στεναγμὸν λύπης καὶ ἔρωτος
συλλογιζόμενος τὸ πολυδάπανον ἐλάτωμα τὸ ὅποι-
ον ἠμαῦρου τὸ ἀνάστημα τῶν πέντε ποδῶν καὶ ἐξ
δακτύλων τῆς συντρόφου του καὶ ἐστηρίχθη σι-
ωπαλῶς ἐπὶ τῆς πρῶμης τῆς λέμβου του.

— Ἐκινήθη, ἐκινήθη! εἶπεν ἡ Κυρὰ Γρούφης
ἀπὸ τὸ παραθυροῦ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, — εἶ-
μαι θεβχικά ὅτι τὸν εἶδον κινούμενον ἐντὸς τοῦ πλοῖ-
οῦ του . . . Ἄ! τώρα θὰ δοῦμεν κάτι ὄρατον.

Ἦδη τὰ δύο πρόσωπα τοῦ δράματος διέκειντο
πρὸς ἄλληλα ὡς ἐξῆς Ὁ λαῖρδος ἐκολύμβη εἰς ἀπό-
στασιν περίπου δεκαπέντε ὀργυῶν ἐκ τῆς λέμβου,
εἰς τὴν ὁποίαν προσήγγιζεν αὐτὸν ἕκαστον τιναγ-
μὰ του εἰς τρόπον ἐπισθητόν.

Δὲν ἤξευρεν ὅτι τὸν παρετήρουν. Ἡ δὲ ἐλπίς τοῦ νὰ καταλάβῃ ἐξαίφνης τὸν ἐχθρὸν του καὶ ἡ παποῖ- θησις ἦν εἶχεν εἰς τὴν κολυμβητικὴν ἱκανότητα του ἐδιπλασίζον τὰς δυνάμεις του. Πρῶτόν τινι σιγῆως καὶ μὴ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν του ἀνωθεν τοῦ ὕδατος εἰμὴ ὅσον ἐχρειάζετο διὰ ν' ἀναπνέῃ, καὶ ἐσχεδιά- ζεν ἤδη τὸ πῶς νὰ εἰσπνῆσῃ εἰς τὴν λέμβου ἀπα- ρατήρητος.

Ἐν τῷ Βώβης ἀπεναντίας ἐν σκιᾷ ὧν ἔβλεπε καθα- ρώτατα τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Ταμέσιου ἔνθα ἐκλύμα- βε ὁ λαῖρδος, καὶ τρόπον τινὰ ἠδύνατο νὰ ὑπο- λογίσῃ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἤθελε φθάσει τοῦν λέμβου του. Ἀλλὰ τὸ σπινθηροβόλημα τοῦ ὕδατος τοῦ διεγειρομένου ὑπὸ τοῦ στήθους τοῦ ἄγκου, τὸν ἐμπόδιζε τοῦ νὰ διακρίνῃ τοῦς χαρακτῆρας τοῦ προ- σώπου του. Ἦτο προφανὲς ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος τον κατεδίωκεν, ἀλλὰ πρὸς τί ἢ καταδίωξις αὐτῆ; Διὰ ποῖον σκοπὸν ὁ κολυμβητὴς οὗτος ἐλάμβανε τόσον κόπον; Ὁ Βώβης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο. Δὲν ἠδύνατο βέβαια νὰ ὑποπεύσῃ προδοσίαν ἐκ μέρους τοῦ Γρούφρη καὶ τῆς κυρίας του διότι τὸ φι- λικὸν τοῦτο μῦθημα τὸ ὁποῖον ἦν ἔγειε τοῦς ὀφθαλ- μούς του ἐπὶ τοῦ κινδύνου ἤρχετο ἐκ τῆς θυρίδος τοῦ ξενοδοχείου· καὶ ὅμως ὁ μυστηριώδης οὗτος ξέ- νος δὲν ἐφάνετο νὰ ἦναι ἐκ τῶν τῆς ἀστυνομίας· διότι ὁ πατριωτισμὸς τῶν πολιτῶν τοῦ Λονδί- νου δὲν εἶναι τοσοῦτος ὥστε ν' ἀκολουθήσωσι κολυμβῶντες ὑποπτον λέμβου διὰ τοῦ νυκτερινοῦ καὶ χειμερινοῦ ψύχους. Λοιπὸν τίς ἦτο;

Ὁ Βώβης μὴ δυνάμενος ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐρώ- τησιν ταύτην εἰς τρόπον καταπειστικὸν, ἢ τοῦλάχιστον πιθανόν, ἐσυλλογίσθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ δράξῃ τῆς κώπης του ἐναντίον παντὸς κινδύνου, ἀλ- λ' ἐκ' ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν ἐχθρὸς ὁ ἄρθος λόγος τῷ ἔλεγεν ἀπλοῦστατα ὅτι ἤθελε φωνάζει παράυτα, καὶ ἤθελε τὸν ἐκθέσειν· ἐκτὸς δὲ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ διεγερῇ οὕτω τὴν ποσοχὴν τῆς θαλασσινῆς ἀ- στυνομίας, ὁ Βώβης εἶχε καὶ ἄλλον κίνδυνον πλη- σίον του οὗ ἦτον δυσἀπόφευκτον. Ἡ Κλάρη ἥτις δὲν εἶχε πρὶν εἰμὴ ἀσήμικτον ποσότητα ναρκωτικοῦ ἤρχιζε νὰ αἰσθάνηται τὴν ζωαγόνον ἐπιβρῆλιν τοῦ ὄρασεροῦ τέρας. ἤρχιζε νὰ κινῆται ἐλαφρα ἐκπέμ- πουσα μικροῦς στεναγμούς, προδρόμους προει- γιζούσης ἐγέρσεως. Το ἔλαχιστον βίαιον κί- νημα, ἢ ἐλαχίστη κραυγὴ ἠδύνατο νὰ ἐπανεγκλῆ τὴν κρίσιν.

Διὰ ταῦτα λοιπὸν ὁ Βώβης ἔμεινεν ἀκίνητος, ἐξα- κολουθῶν νὰ προσηλθῇ ἐλέμμη ὀξύτατον καὶ δι- ατεταμένον ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου ἐχθροῦ του, ἀπόφασιν ἔχων νὰ συμβουλευθῇ τὰς περιστάσεις.

— Τὸ πολὺ πολὺ, εἶπε δὲν μπορεῖ νὰ ἦναι ἄλ- λο παρά κἀνένας κλέπτης, ποῦ ἐνόμισε τὴν βάρκαν ἀρνήμενη, καὶ θέλει νὰ τὴν ἐπισκεθῇ. . . . Νὰ τὸν πᾶρ' ὁ δίκαιος τὸν κατεργάσῃ! . . . Ἡ Λόντρα κον- τίζει νὰ γένῃ κλεπτοφωλιᾶ. . . φάνεται πῶς δὲν χωροῦν πιά στοὺς ὁδρούς καὶ μπαίνουσιν καὶ μέσ' ἐντὸς ποταμῶν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην μάλιστα δέκα ὄργισαι ἀπεχώ- ριζον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαίρδου ὅστις ἤρρισε ὄμμα νὰ ἦττον προσεκτικῶς ἢ τὸ πρῶτον, καὶ ἡ κεφαλὴ του ὑψώθη ὀλόκληρος ὑπερᾶνω τοῦ ὕδατος· ὁ Βώβης τον ἐγνώρισε.

— Αλοὶ! αλοὶ! ἐμορμύρισε χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῇ· ποῖος διάολος τὼλπίεε τοῦτο; . . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἤθελα στοιχηματίσει ὅτι ἦταν κἀνένας χωροφύλακας! . . . μὰ δὲν πειράζει, ἀλλὰ μόνον πῶς θὰ τὰ βγάλω κινεματι ποῦ δύσκολα μ' αὐτὸ τὸ βουνοπαλλήλαρο, γὰρ τί εἶναι μάρας υἱός, κἀ δὲν τονε' πιτύχω' ἐντὸς πρώτου χιτοπήμα ἢ πραγματικαίς μου εἶναι χαμένους.

Καὶ ταῦτα λέγων ἔψυξε τὸν χιτοπῶν του καὶ ἐπι- λάβετο τῆς μαχαίρας του, ἀλλὰ δὲν τὴν εἰσενεν ἐκ τῆς θήκης τῆς, καὶ μεταβάς εἰς τὰς κώπας ἐλα- βε μίαν ἐξ αὐτῶν. — Πάτερ μου, ἐπρόφερον ἀντι- νῶς ἡ Κλάρη καὶ παλιν ἀπεκοιμήθη.

— Περὶ πῶς τὸν αἰσπᾶνεταί πῶς ἔρχεται. . . ὑπομο- νῆ κοριτσάκι μου, τώρα θὰ τον δεχτοῦμε ὡς καθῶς πρέπει, τὸν πατέρα σου.

— Ἄννα! ἐτραύλισεν ἡ Κλάρη, ἥτις πάλιν ἀπε- κοιμήθη.

Ὁ Βώβης ἐπνεύθη διὰ νὰ τεθῆ εἰς τὴν θέσιν του· ὁ λαῖρδος δὲν ἀπέχεε τώρα εἰμὴ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὄργισας, καὶ μετὰ ἐν λεπτον ὁ Βώβης ἐγερθεὶς αἴρ- νης περιέγραψε καμπυλὴν τινὰ γραμμὴν διὰ τῆς κώ- πης, ὁ λαῖρδος κατεβυθίσθη εἰς τὸ βῆμα καὶ δὲν ἀεργᾶνη πλέον.

— Καλὰ τοῦ τὴν κατάφερον! ἀνεβόησεν ἡ ξε- νοδόχος μετ' ἐνθουσιασμοῦ — εἶδες Μάστωρ Γρούφρη; . . . εἶσαι καὶ σὺ ἄξιος νὰ καταφέρῃς τέτοια κτυπήματα; . .

— Ὁ ἄγκος Μακ-Φαρλάνης, ψυχίτσα μου, εἶπιν θυμολῶς ὁ Μάστωρ Γρούφρη— ἦτο πελάτης μας. εὐχρημα τοῦλάχιστον ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του.

— Ποῦ πῶς τον μέλει τὸν Θεὸν διὰ τὰς εὐχὰς σου, Μάστωρ Γρούφρη! . . . Α! μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ κτύπημα ἦτο λαμπρὸν! καὶ εἰς τὴν ὥραν του! ἴδου ἔνα σύννεφον το ὁποῖον σκεπάζει τὴν σελήνην· ὀλίγην ἔλειψε νὰ μὴν ἴδωμεν τίποτε.

Ἐν τῷ Βώβης εἶχε βάλει ἠσυχῶς τὴν κώπην εἰς τὴν θέσιν τῆς, καὶ ἔπειθεν ἐν σιγῇ τὰς χεῖρας του θεωρῶν το μέρος ἔνθα εἶχε γείνει ἄρκετος ὁ λαῖρδος· ἀλλ' οὐδὲ ἀνεφάνετο· τὸ ὕδωρ εἶχε κλεισθῆ ἐπὶ τοῦ ὑ- ματός του.

— Ἡ δουλειὰ εἶναι τελειωμένη, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βώβης. — Καλλιχὴ ἔχω ποῦ τὸν ξεπάστρεψα με τὸ κωπὶ παρὰ νᾶθελα νὰ τὸν ξεπαστρέψω με τὸ μα- χαίρι μου, γὰρ τί ἔνταν καιρὸς ἔργα τὰ ψωμί του. καὶ ἦτα τὴν μπιρῶν του, τοῦ καυμένου τοῦ ἄγκου . . . καὶ τί καλὴ μπιρῶν ποῦ ἦταν! . . . καὶ βέ- βαια εἶναι πρᾶγμα δυσἀρεστον ν' ἀναγκασθῇ κανεὶς νὰ μαχαίρωσῃ τὸν φίλον του.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Βώβης ἐτελείου το γνωμικὸν τοῦτο, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑψηλὴ ἠθικὴ εἶναι ἀναμφισβή- τητος, ἤκουσε μικρὸν τινα κρότον εἰς τὴν πρῶρην τοῦ πλοιαρίου του καὶ ἐστράφη μετ' ἀδυσφορίας διὰ νὰ εἶδῃ· ἀλλ' ἡ ἀδυσφορία του αὕτη δὲν διήρκεσε πολὺ· — ὑπόκωφος αἰμωγὴ ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους τοῦ Βώβη, ὅστις παρὰυτὰ ἔσυρε τὴν μαχαίραν του καὶ ἐστάθη ὀρθος. εἶδεν αἴφνης ὑψηλὴν τινα καὶ μελι- ναν μορφήν Ἰταμῆν ἐπὶ τῆς ποίρους, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Βώβης καὶ ὁ λαῖρδος ἦσαν ἀπέναντι ἀλλήλων. Ἡ κόπη εἶχεν ἀναμφιδόλος στραφῆ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Βώβη, καὶ αὐτὴ νὰ κτυπήσῃ με τὸ στόμα ἐκτύπησε με τὴν πλευρὰν αὐτῆς, καὶ ὁ λαῖρ- δος, ὁ ἔξωτος ἐκεῖνος κολυμβητὴς, καταδύς ὑπὸ τὸ κτύπημα, ὠφελήθη ἐκ τοῦ λαθῆς τοῦ Βώβη ἔνα ἐπι- χειρήσῃ τὴν ἐφύδον ἐκ τῆς πρῶρας.

Ὁ Βώβης ἐκρέτει τὴν μαχαίραν του, ὁ δὲ λαῖρδος ξιφιδίον Σικωτικὸν ἀσφύτερον ἦταν βρωμαλέοι, καὶ ἡ τύχη ἐπὶ ἐπὶ ἀσφύρεπῆς μεταξὺ αὐτῶν.

Ὡς εἶπον ἤδη ἡ σελήνη ὑπεκρύθη εἰς νέφος.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔμειναν περίπτου ἐν δευτερόλεπ- τον εἰς ἀμυντικὴν θέσιν καὶ παρατηροῦντες ἀλλήλους πρὶν κτυπήσασθαι.

— Φύγε, ἀπέλλε! εἶπε τέλος ὁ λαῖρδος με φωνὴν σταθερὰν· τὸ ζιφος μου εἶναι μακρότερον τῆς μαχαί- ρας σου, ἀλλὰ τὰ τέκνα μου ζῶσιν, αἰοῦν τὴν ἀναπ- νοὴν τῆς Κλάρης. . . . Ἀπέλλε ἠδύνασο καὶ νὰ τὰς φονεύσῃς· διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν θελω τὸν θανατόν σου.

Ὁ Βώβης πολὺ ἐπεθύμησε νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τῆς ἀδείας ταύτης· τὸ στυχεῖον τῆς φρονήσεως ἢ κάλλιον εἰπεῖν τὸ τῆς ἀνδρείας του, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἠθι- κὴν ὑπάρξιν του κατεῖχε μέρος εὐγενές, τὸν ὠθήσε σφοδρῶς πρὸς τὴν ἀνοιχθεῖσαν αὐτῷ θύραν, τὴν ὁ- ποῖαν ἐδεικνυεν αὐτῷ ἡ ἀπροσδόκητος ἐπιείκεια τοῦ λαίρδου· ἀλλ' ἡ ἀνδρεία αὐτοῦ ὑπεχώρει ἐνώπιον τῆς φιλαργυρίας του· ἡ φιλαργυρία ὑπερίσχυεν ἐν τῇ βορβορώδῃ αὐτοῦ καρδίᾳ, καὶ πᾶν ἄλλο αἰσθημα ἐπνίγετο ὑπὸ τῆς διεγκυερμένης φιλαργυρίας του ὁ Βώβης ἐσυλλογίσθη ὅτι αἱ δύο ἀδελφεὶ ἀπετέλουσιν ὁμοῦ κερὰ κερὰ τριακοσίων λιρῶν καὶ διὰ τοῦτο ἀπε- φάσισε ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ τῆς λάμπειας αὐτῶν τῶσιν γενναίως ὅσον ὁ Ἀθηναῖος ἢ ὁ Σπυριτιάτης ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς πατρίδος του.

— Δὲν ξέρω νὰ κολυμπῶ, εἶπε μετ' εἰρωνείας.

— Φύγε σοῦ λέγω! ἐπανελάθεν ὁ λαῖρδος τοῦ ὁποῖου ἡ τρομερὰ ἀγανακτικὴς ἐλαμνε τὴν φωνὴν του νὰ τρέμῃ.

— Ἄκουσατε, εἶπεν ὁ Βώβης, — διορθῶνται τὰ πράγματα. . .

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους ἐν εἶδη συνθηκολογήσεως, ὁ Βώβης ἐβρίβη κατὰ τοῦ λαίρδου με τὴν εὐκινήσιαν τῆς τίγρεως καὶ τοῦ κατέφερον ἐν κτύπημα κατέβυθειαν εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλ' ὁ ἄγκος ὅλος προσοχὴ ἐματὰίωσεν αὐτό.

Σύντομος δὲ καὶ σιωπηλὴ πάλιν ἠκολούθησεν εἰς τοῦτο, λαὶ μετὰ ἐν λεπτόν ὁ Βώβης ἐκλονήθη λαβῶν

πληγὴν ξίφους εἰς τὸν λαιμόν· ὁ ἄγκος κατέβαλεν αὐτὸν καὶ ἐστήριξε τὸ γόνα του ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ὁ Βώβης καταπίπτων ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸν ὠμόν τῆς Κλάρης, ἥτις ἀνεκάθισεν ἡμι- εγρηγορούα.

Ὁ λαῖρδος ὑψώσε τὸν βραχίονά του ἔνα κατενέγ- κη τελευταίαν πληγὴν, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ σελήνη ἀπαλλαγείσα ἐκ τοῦ καλύπτοντος αὐτὴν νέ- φους ἐβρίβη τὰς ἀκτῖνας τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἄγκου ἀφίνουσα τὸ τοῦ Βώβη εἰς τὴν σκιάν.

— Πάτερ μου! ἐφώνησεν ἡ Κλάρη νομίζουσα ἐαυτὴν εἰς τὸ τέρμα τρομεροῦ ὄνειρου.

Ὁ λαῖρδος ἐστράφη ἀκουσίως, ὁ δὲ Βώβης ὠφελού- μενος ὑπὸ τοῦ κινήματος τούτου ἀνεπηθήσεν αἴφνης, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ τὸν καιρὸν του ζήτησεν τὴν μά- χαίραν του, ἥτις τοῦ εἶχε ἐκφυγεῖ ἐν τῇ πάλλῃ, ἤρ- πασε τὸν λαῖρδον διὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν ἐσφιγξε μανιωδῶς. Ἡ Κλάρη ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἐκβάλλουσα κραυγὴν τρόμου καὶ ἀγωνίας.

Ὁ ἄγκος αἰμωζεν ὑποκῶφως ὁ δὲ Βώβης χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸν λαιμόν του, τὸν ὁποῖον ἐθλίβε διὰ τῶν σιδηρῶν δακτύλων του, ἔσυρε βιαίως τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄγκου πρὸς τὴν πλευρὰν τῆς λέμβου καὶ τὴν συνέκρουσε δυνατὰ καὶ κατ' ἐπανάληψιν κατὰ τοῦ ξύλου· εἶτα δὲ στηρίζας τὴν ὄσφιν τοῦ λαίρδου ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς λέμβου καὶ ἀφίνων αἴφνης τὸν λαι- μὸν του ἐσῆκωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὰ σκέλη καὶ τὸν ἐβρί- ψεν ὡς νεκρὸν εἰς τὸν Τάμεσιν.

— Τώρα πλέον δὲν ἐπανερχεται, ἐμορμύρισεν ὁ Βώβης ἀπαύζων τὰς κώπας ἔν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς πάλης. —

(Ἔπεται συνέχεια)

ΤΟ ΕΤΟΣ 1858—1859.

Ἡ οὐξ τὴν μεσονύκτιον στεφάνην ἀνεδαίτο, Καὶ πράξις κατανύσσουσα ἐν ταύτῃ ἐτελείτο Εἰς γῆν κ' εἰς οὐρανόν.

— Ἐπὶ τῆς γῆς ἐξέπνευσεν ὁ γηραιὸς μας Χρόνος Τέκος πεντηκοστόγδοον τοῦ λήγοντος Αἰῶνος Καὶ πένθιμον φανόν

Στὸν νεκρικὸν του κράθβατον ἔχοντες ἀνημμένον Οἱ ἄνθρωποι μεθ' ὀρθαλμῶν σχεδὸν δακρυβεγμένον Μνημόσυνον ἐλάου

Τοῦ θανεντος φίλου των—Τὰ προτερήματά Του Περίλοποι διεγράφων, καὶ τὰ ὀνειρήματά Του Εἰς μνήμην ἀνεκάου.

Οἱ πλείστοι παραβαίνοντες ὁμοῦ τὸν Θεῖον νόμον, Τὸν λέγοντα, μηδέποτε ἐπὶ κηδείας μῶμον Φέρετε εἰς νεκρούς,

Τὰς πράξεις Του ἐξήτησον. Κ' ἐκεῖνος τελεσεθείας Κακίστως ἀπεδείκνυσον, κ' αὐτὰς σχεδιασεθείας Ὑπ' ἔθρους πονηρούς.

Κ' ἐμπίκρωσ τὸν ἐμέμφοτον, διότι τὰς φροντίδας, Καὶ τὰς ἐπιθυμίας των, καὶ τὰς χρυσὰς ἐλπίδας Δὲν ἔσπεψε μεθ' ἄνθη

Καλλίχροα, τοὺς προσφιλεῖς ἠλλοίωσε σκοπούς των
Καὶ ἂν εἰς χόρτον τρυφερὸν ἐπάτησεν ὁ πῦς των,
Καὶ τοῦτο ἐξηράνη!

Ἔλεγον—Τόσον ἀλγεινὸν καὶ ἐπαχθές τὸ νεῦμα
Εἶχ' ἐφ' ἡμῶν, καὶ ἔπνεεν εἰς τὴν ζωὴν μας πνεῦμα
Πολλὸ δδυνηρόν!

Οἰδῶλως αἰτιώμενοι τὰς πάντοτ' ἐσφαλμένας
Ἰδέας των οἱ δειλατοὶ, καὶ τὰς στρεβλάς των φρένας
Αἰτίαις συμφορῶν!

—Καὶ ὁ Θεὸς, προσέθετον, δικαίως νὰ τὸν κρίνη,
Τὸ Νέον δ' ἔτος πρὸς ἡμᾶς Καλὸν νὰ διευθύνη,
Νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.

Ἡμέρα Του δυσάρεστος νὰ μὴ μᾶς ἀνατελῇ
Ἢ εὐτυχί' ἀπ' αὐριον μὲ μειδιῶντα χεῖλη
Ὅλους νὰ χαιρετήσῃ.

Κ' ἐπῆδον Νέοι, Φέροντες, καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ
Ὅρχοῦμενα πλησίον των ἐν νέα μελωδία,
Καὶ μὲ χαρὰν πολλήν

Τὸ Νέον ἔτος ἐσπεύδον χαρίεν καταβαίνον
Ἐξ οὐρανοῦ νὰ ἴδωσι, καὶ περιβεβλημένον
Πολυτελεῖ στολήν.

Καὶ φέρον εἰς τὰς χεῖράς του γλυκυποροῦντα βίον,
Καὶ κἀνάστρα ἀνάπλα ἀγαπητῶν θραβείων,
Διὰ νὰ διανεῖμῃ

Χαρίσματα εἰς ἅπαντας, καὶ χρυσοφόρον μοῖραν
Νὰ καθιδρύσῃ ἔμπροσθεν εἰς τὴν ἐκάστου θύραν.
Περιαλγῆς ἢ μνήμῃ

Τοῦ διαβάντος Χρόνου μας τὸ πνεῦμα ἀπήσχολεῖ
Ἐμοῦ, καὶ εἰς τὰ λείψανα προσηλωμένη ὅλη
Ἀπερ ἀφῆκ' ἐν γῆ

Διενουόμην—Ἐλαβον τὴν βράβδον του εἰς χεῖρας
Κ' εἶδον γραμμένον ἐπ' αὐτῆς μ' εὐγράπτους χαρακτήρας
« Φωτὸς μαρμαρυγῆ

« Ἀδύτου περιέζεφε τὴν ἀφθαρτόν μου Κόμην
« Ἠλλὴν ἀπὸ τὰς πολυειδέεις θαρέως ἐπληττόμην
« Ἀνοίας τῶν ἀνθρώπων,

« Κ' ἐνῶ τὸ παραπέτασμα ἀνέπτυσσον τὸ σκέπον
« Τὴν Ἱερὰν ἀλήθειαν, καὶ ἠύφραινόμην βλέπων
« Τὸν φωτεινὸν Της τόπον,

« Ἐκείνοι τὸν τοιοῦτόν μου ἀγῶνα κατεχρῶντο,
« Καὶ ὡσὰν εἰς λαβύρινθον σκοτώδη ἐπλανῶντο,
« Κ' εἰς ἔργα σφαλερὰ

« Τερπόμενοι τὸν βίον μου ἐπέπλησαν κηλίδων
« Καὶ διὰ τοῦτο τελευτῶν ἐστράφη καὶ τοὺς εἶδον
« Μ' ὄμματι θλιβερά. »

Κ' ἐδάκρυσα· Πόσον οἰκτρὰ, ἐσκήρην, ζωγραφία
Ἡμῶν, καὶ πόση πάντοτε τοῦ Χρόνου ἢ σοφία
Αὐτὸς ἐπιδεῖξ' ὡς

Ἐνακαλύπτει τ' ἀλήθειαν, καὶ τὸ Ὅρθον—Δυσφρόνως
Ἡμεῖς τὰ παρatreχόμεν!—Εἶθε ὁ Νέος Χρόνος
Νὰ γεννηθῇ αἰσίως!

Τ' ἀρχαῖα ν' ἀπολείψωμεν ἐν τούτῳ σφάλματά μας,
Ἐπὶ τοῦ βίου φέροντες τὰ διαβήματά μας
Μὲ φρένα συνετήν,

Τὰς φουμένας πρὸ ἡμῶν ἀκάνθας ἐκσοδοῦντες
Καὶ μ' ἀνθὲ ἔργων ἀγαθῶν τὰς χεῖράς μας πληροῦντες.
Μ' αὐτὴν τὴν τελετήν

Τοῦ ἀπελθόντος Χρόνου των ἐτέλουν τὴν κηδείαν
Οἱ ἄνθρωποι, κ' ἐστρέφοντο μ' ἀνάπλεων καρδίαν
Ἐλπίδων πρὸς τὸ μέλλον

Καὶ τὰ δεινὰ τὰ λήξαντα εὐθέως λησμονοῦντες,
Εἰς προσδοκώμενα Καλὰ φαντασιοβατοῦντες
Ἐτέρπευον, κ' ἐγέλων—

Πρὸς τ' οὐρανοῦ τὰ δώματα δ' ὁ Χρόνος ἐκπετάσας,
Κ' ἐπ' ὧμων κομιζόμενος τὰς πράξεις του ἀπάσας
Παρέστη ταπεινῶς

Πρὸ τῆς Αἰωνιότητος τῆς πάντων τῶν αἰῶνων
Ἀνάσσης, καὶ γενετίδος τῶν ἐπὶ γῆς μὲς Χρόνων.
Ἐκείνη δὲ δεινῶς,

Καὶ ὡς Κριτὴς ἀδέκαστος τὸν θεῖον ὀφθαλμόν Της
Προεήλωσεν ἐταστικὸν ἐπὶ τὸ ἔκγονόν Της
Τὸν ἐκ τῆς γῆς ἐλθόντα,

Κ' ἐξέταζε λεπτόμερως τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του,
Καὶ ποία δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐκ τῆς ἐπιβροῆς του
Ἀνέπτυξαν προσότα

Ἐφάνη ὁμοῦ εἰς αὐτὰ μὴ Εὐχαριστηθεῖσα,
Κ' ἐκ τοῦ παμφώτου θρόνου Της εὐθέως ἐγερθεῖσα
Ἀπὸ τῆς πολιᾶς

Κόμης τὸν δικαζόμενον ἀλήρπασε. Καὶ « Νέος
Ἐφώνησεν, ἐπίστριψον εἰς γῆν τῶρα ταχεῶς.
« Ἀπὸ τὰς σκολιάς

« Σὺ τοὺς ἀνθρώπου· ἔφαγε ὁδοὺς τῆς δυσπροσύνης
« Καὶ μὴ Σὺ παρασύρησαι ἀφρόνους ὑπ' ἐκείνης
« Κ' εἰς ἔργα ἐσφαλμένα

« Ἐκπίπτῃς· Καὶ τὸ μέτωπον τὸ θεῖόν Σου μολύνῃς,
« Καὶ τόσα τῆς Σοφίας Σου χαρίσματα σφίνῃς
« Εἰς σκότος κεκρυμμένα, »

—Ἐφώνησ' εὐθὺς ἡ σεπτὴ Θεὰ Αἰωνιότης
Ἐπὶ τῆς γῆς ἢ τῆς Ἡοῦς ὑπηλύρωζε λευκότης
Ἐκ τῆς Ἀνατολῆς,

Κ' ὁ Χρόνος Νέος μετ' αὐτῆς ἐφάνη θεσπεσίως—
Δεχθῶμεν τοῦτον, ἄνθρωποι, τῆς Ἱερᾶς ἀξίως
Αὐτοῦ ἀποστολῆς.

Σ. ΛΕΟΝΤΙΑΣ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.

Ἡ λέξις Κύριος (monsieur ἢ homme comme il faut, ἀγγλιστὶ δὲ gentleman) κατα τὸν φιλόκαλον Συμυνοῖτον σημαίνει ἄνδρα ἠθικῶς τέλειον (δὲν λέγομεν ἀμασάρητον) εὐσεβῆ δηλαδὴ, φιλόπατριν, καὶ καθ' ὅλου εἰπεῖν γενναῖοφρονα, ἐλευθέριον ἄνευ ἀσωτείας, ζῆλωτὴν προστάτην τῶν καλῶν, φιλότιμον, καθάριον, κομψὸν τοὺς τρόπους ἄνευ ἐπιτηδεύσεως καὶ τακτικὸν καὶ πρόθυμον εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς του.

Τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς.

Διὰ μέσου πολλῶν δυσχερειῶν, ἰσωτερικῶν τε καὶ ἰξωτερικῶν, εὐδοκῶν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ἐτησίου σταδίου του, ὁ Φιλόκαλος Συμυνοῖτος προσφέρει τὴν εὐλκρινῆ βεβαίωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης του πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ φιλομούσους συνδρομητάς του εὐχόμενος αὐταῖς μυριοπλασίονα τὴν παρὰ τοῦ ὕψιστου ἀνταπόδοσιν. Ἀναγγέλλει δὲ αὐταῖς ὅτι διὰ τὴν γενομένην προσθήκην τοῦ ἡμίσεως τυπογραφικοῦ φύλλου ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ λήξαντος ἔτους, καὶ διὰ μελετωμένας βελτιώσεις ἐν τῷ μέλλοντι, ἀναγκάζεται νὰ κάμῃ προσθήκην τινὰ εἰς τὴν συνδρομὴν ἀσήμαντον τοῖς πλείστοις· τούτεστιν ἡ ἐτησίαι συνδρομὴ ὀρίζεται τοῦ λοιποῦ ὡς ἑξῆς.

Διὰ τοὺς ἐν Συμῶνῃ λίρ. 0θ. 1|2.

Διὰ τοὺς ἀλλοχνοῦ τοῦ κράτους πεντάρια 12.

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι δρ. 13.

Διὰ τοὺς ἐν Ἐπιτανήσῳ σελλ. 11.

Διὰ τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ σελλ. 12.

Τα ταχυδρομικὰ εἰς βάρους τοῦ συντάκτου.

Ὁ Φιλόκαλος εὐχεται τοῖς φιλιτάτοις συνδρομηταῖς τὸ νέον ἔτος τρισάθλιον.